

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

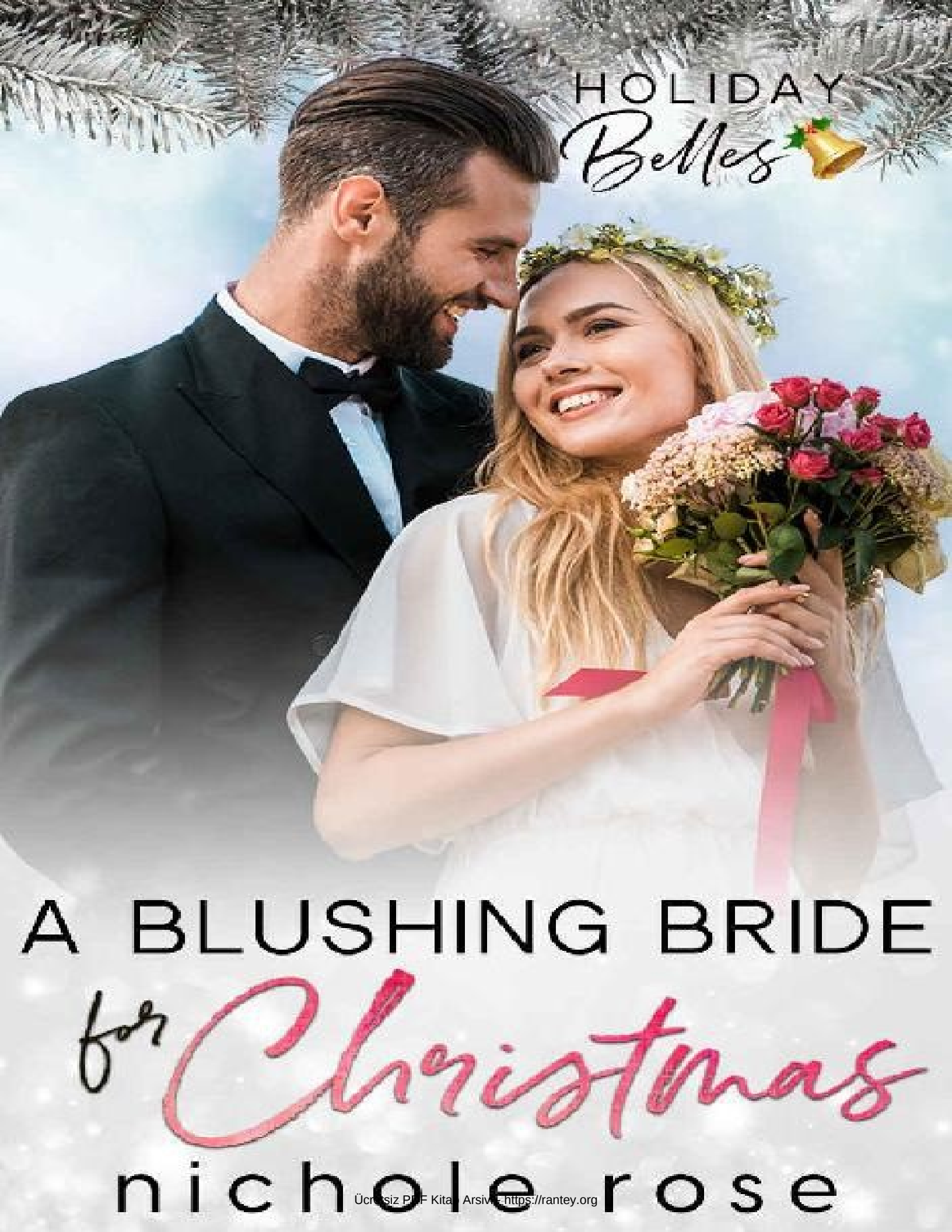
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLIDAY
Belles

A BLUSHING BRIDE
for Christmas
nichole rose

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Noel için Kızaran Bir Gelin

Kıvrımlı Bir Kız Instalove Tatil Romantizmi

Nichole Rose

Kindle Edition Telif
Hakkı © 2021 Nichole Rose
tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu eserde yer alan tüm karakterler hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Y'all That Graphic

Adanmışlık

Pam'e. İhtiyacım olduğunda bana yardım etmek için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bunu senin sayende yazabildim.

İçindekiler

[Kitap Hakkında](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[Yaramaz Küçük](#)

[Elf de Var](#)

[Nichole Rose Hakkında](#)

Kitap Hakkında

İkinci nesil büyüdü... ebeveynleri aynı fikirde olmasa bile. Oliver Goodson

Lucy Davis'le tanıştığım gün, onun benim olduğunu biliyordum. Onunla hemen o anda evlenebilirdim.

Ama benim kız mezun olana kadar beklemek istedi.
Artık okuldan çıktık ve bu kıvrımlı küçük melek benim.
Karnında büyüyen küçük hayat da öyle.
Kimse bana ait olanı almamı engelleyemez. Babası bile.

Lucy Davis

Hayatım boyunca ailemin bir peri masalı yaşadığını gördüm. Şimdi sıra bende.

Noel günü geldiğinde, Bayan Oliver Goodson olacağım. Onunla tanıştığım günden beri hep bunu hayal ettim.

Umarım o zamana kadar babamın büyük sırrımızı öğrenmesini engelleyebiliriz.
Aksi takdirde, bu bebek Oliver'ın bana verebileceği tek bebek olabilir.
Çünkü babam aklını kaçırarak.

Gizli bir bebek ve huysuz bir baba, bu Kızaran Gelin'in Noel düğününü mahvedecek mi? Tabii huysuz erkeğinin bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa! *Noel için Kızaran Gelin*, ikinci nesil bir *Kızaran Gelin* romanıdır. Holiday Belles serisinin bir parçasıdır.

Önsöz

Lucy

Paisley Molina kafeteryada karşımdaki boş koltuğa çökerek, "Ah, dersim hiç bitmeyecek sandım," diyor. Dramatik bir şekilde koltuğuna yığılırken çantası ağır bir gümürtüyle yere çarpıyor. "Neden hukuk fakültesine gitmeye karar verdim?"

"Çünkü bir gün ataerkilliği yıkacaksın," diye hatırlatıyorum ona gülümseyerek. İki ay önce dersler başladığından beri her gün aynı soruyu soruyor, hukuk hakkında buradaki bazı profesörlerden daha fazla şey bildiğine dair fısıltılar olmasına rağmen. Bilmeli de. Babası federal bir yargıç ve dedesi Kaliforniya Yüksek Mahkemesi'nde. Büyük hayalleri ve onlara ulaşmak için kararlılığı var.

"Doğru," diyor ve tabağımdan bir kızartma çalmak için uzanıyor. Gözlerini göğе doğru devirerek ağzına atıyor. "Sabahları kahvaltı etmeye başlamalıyım. Açlıktan ölüyorum." Gözleri tezgâhtaki öğrenci sırasına kayıyor. "Buraya geldiğimde sıranın bu kadar uzun olmasından nefret ediyorum."

"Al. Patateslerimi ye." Tepsiyi ona doğru itiyorum.

"Karbonhidratları isteyerek mi bırakıyorsun?" Koyu renk kaşlarından biri saç çizgisine doğru yükseliyor, kahverengi gözlerinde mizah dans ediyor. "Lucy Davis, buranın soğuk olduğunu biliyordum. Cehennem gerçekten dondu mu?"

"Kapa çeneni." Gülerek ona bir ketçap paketi fırlattım.

Paket elinin yanındaki tepsiye düşüyor. Yemeğini ya da benim yemeğimden kalanları boğmak için hemen paketi yırtıp açıyor. Kafeteryaya aynı anda gittiğimiz günlerde genellikle yemeği paylaşıyoruz. İkimiz de sırada beklemekten çok daha kolay oluyor.

Paisley ve ben Stanford'da birinci sınıftayız. Oda arkadaşınız, ki bu benim için iyi bir haber. Kendini beğenmiş ya da kibirli biriyle takılacağımdan biraz endişeliydim ama Paisley gerçekçi ve tamamen harika biri. Karbonhidrat bağımlılığım için beni yargılamıyor. Ben de onu kahve bağımlılığı için yargılamıyorum.

"İştahım kaçtı," diyorum, omzunun üzerinden iki masa ötedeki adama bakarak. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben hızla bakışlarımı kaçırıyorum. Ama yüzümde sıcaklığın yükseldiğini hissetmeden önce değil. Ne zaman kafamı kaldırsam bana bakıyor. Onu yakaladığımda bile gözlerini kaçırmıyor!

Kim olduğunu bilmiyorum ama muhteşem biri. Belki altı-iki boylarında, siyah saçlı ve gök mavisi gözlü. Ne zaman onu bakarken yakalasam, ağzının sağ tarafı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve bu da midemin takla atmasına neden oluyor. İşte tam da bu yüzden patates kızartmamı bitiremiyorum. Bir grup akrobat midemi mesken tutmuş. Ve büyük gösteri için alıştırma yapıyorlar.

Keşke bana bakmayı kesseydi. Beni strese sokuyor!

"Hey," diye fısıldıyorum Paisley'e, sandalyemde öne doğru eğilerek. "Bakma ama iki masa arkanda sürekli bana bakan bir adam var. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Neye benziyor?" diye soruyor, bir avuç patates kızartmasını mideye indirirken. Neyse ki hemen dönüp bakmıyor. Bir gün bu avukatlık işinde iyi olacak.

"Uzun boylu, siyah saçlı ve mavi gözlü, hava açık olduğunda bana memleketteki gökyüzünü hatırlatıyor.

Spor falan yapıyormuş gibi görünüyor. Çok kaslı," diyorum kaslarımı çatarak. Kaslarının beni neden rahatsız ettiğinden emin değilim. Muhtemelen bana bakmaktan vazgeçmediği ve benim de canım patates kızartması çektiği içindir. Ayrıca muhtemelen tüm zamanını spor salonunda geçirdiği için. Spor salonu ve ben pek anlaşılamayız. Annemin ölçülerine ve zarafetine sahibim... yani on sekizimde olmam gereken boyun yaklaşık yarısı kadarım ve spor salonunda ölme ihtimalim egzersiz yapmaktan daha yüksek. Dikkatim dağılıyor.

Ben gençken babam annemle benim spor salonuna gitmemizi yasaklamıştı. Spor salonuna her gittiğimizde onu strese sokmamız için çok yaşlı olduğunu söyledi. Bunu diğer erkeklerin sürekli anneme baktığını düşündüğü için söylediğine eminim. Ama bir sonraki gidişimde, yanlışlıkla koşu bandından uçtum. Ondan sonra bir daha gitmemeye karar verdik. Tabii ki bunu ona söylemedik. Bunun yerine, bir ay boyunca her gün spor salonu için giyindik ve sonra dondurma yemeye gittik.

Annem onun kendisine ne yapması gerektiğini söylemesini istemiyordu.

Annemle babam biraz delidir. Ayrıca deli gibi aşıklar. Bu kadar sevimli olmasaydı sinir bozucu olurdu. Büyürken arkadaşlarım bunun hep histerik olduğunu düşünürdü çünkü babam sürekli onu kovalar ve otoriter davranırdı. Onu kızdırmak için bunu bilerek yaptığını fark ettiğimde ergenlik çağındaydım. Onu azarlarken güzel olduğunu düşünüyor.

Evlendiğimde bana babamın anneme baktığı gibi bakan bir koca istiyorum.

Onların evliliği hayalleri süsleyen türden. Biraz peri masallarına benziyor... eğer prensesler bir metre boyunda ve yaramazlıklarla dolu olsalardı ve prensler de aşırı korumacı, iri yarı canavarlar olsalardı.

Muhtemelen yalnız bir hayata mahkum edildim. Babam bana ve kız kardeşim Lilah'a karşı aşırı korumacıdır.

Paisley kollarını esniyormuş gibi rahatça açıyor ve başını çevirip bakmaya devam eden adama bakıyor. Sanırım onun kendisini aradığını biliyor çünkü ben ona doğru baktığımda sessizce gülüyor.

Gözlerimi kısıyorum, sonra burnumu çekiyorum ve dikkatle arkamı dönüyorum. "Bu Oliver Goodson," diyor Paisley.

"Bana bakmaktan vazgeçmiyor," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

"Çok ateşli. Sen de bak," diyor omuz silkerek ve tepsimden bir kızartma daha alıyor.

Haksız değil. Adam seksi. Ve sinir bozucu. Ama ona her baktığımda karnımdaki akrobatlar daha hızlı dönmeye başlıyor. Yakında durmazlarsa uçmaya başlayabilirim.

"Onu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz ama herkes onu tanıyor. Ailesi eyalette şarap işinde çok büyük.

Onlar milyoner ya da öyle bir şey." Bana sert bir bakış attı, ama ben görmezden geldim. Benim ailemde de birkaç milyoner var... ve birkaç milyarder. Ama Paisley'e bu konuda gizlilik yemini ettirdim.

İnsanların bu yüzden bana farklı davranmasını istemedim. "Doğal olarak kampüsteki her kadın onun pantolonuna girmek istiyor. Yine de onu kimseyle görmedim. Sanırım bu ilgi onun sinirlerini bozuyor."

"Kaba biri."

"Belki de senden hoşlanıyordur," diyor ve sonra bana sırıtıyor. "Çok güzelsin, Lulu. Tabii ki sana bakıyor."

"Keşke yapmasaydı. O patates kızartmalarını istiyordum."

Ben somurtunca gülüyor. Ekonomi dersinden sonra patates kızartması sözü, derse gitmemin en büyük nedeni. Profesörüm tam bir ayı. İşinden, hayatından, köpeğinden ve öğrencilerinin her birinden ayrı ayrı nefret ettiğine eminim. Her derste bize işkence etmenin yeni bir yolunu buluyor.

"Bu gece ne yapıyoruz?"

"Ders çalışıyorum," diyorum, sesim sert. Bu hafta beni zaten iki kardeşlik partisine sürükledi. Bir başkası için ne zamanım ne de sabrım var. Gürültülü, kalabalık ve son derece abartılmışlar. Bir grup sarhoş erkeğin sarhoş kız öğrenci yurdu kızlarını etkilemeye çalışmasını izlemek benim iyi vakit geçirme anlayışına uymuyor. İyi bir kitap ve gerçek sözleri olan bir müzikle kucaklaşmayı tercih ederim. Ayrıca, Profesör Lirov bugün bizi bir sınavla tehdit etti ve babama beni Tennessee'ye geri göndermeye çalışması için tek bir neden bile vermeyi reddediyorum.

Annem izin verseydi, ben burada okula kabul edildiğimde pılsını pırtısını toplayıp Kaliforniya'ya taşınacağından eminim. Kardeşlerim de doğal olarak onun tarafındaydı. Tanrıya şükür annem ayak diredi. Babamı ve kardeşlerimi seviyorum ama üniversiteyi kendi yöntemlerimle deneyimlemek istiyorum, baloncuklu ambalaja sararak değil. On sekiz yaşındayım ve daha hiç öpülmedim bile!

"Oyunbozan," diyor Paisley, dolgun dudakları sevimli bir somurtmaya dönüşüyor. Yine de bunu kastetmediğini biliyorum. Partilere gitmemizin tek nedeni ikimizin de sürekli ders çalışmaktan yorulmuş olmamızdı. O da benim kadar çok çalışıyor.

Oliver aniden omzunun üzerinden belirdiğinde "Benim bir... Oh, kahretsin," diye mırıldanıyorum. Tanrım, gerçekten de her yeri kaslı.

Paisley'e bakıyor ve sonra bakışları üzerimde geziniyor. Gözlerindeki bakış ağzımdaki tüm nemi emiyor. Çok yoğun. Üşümesem de vücudum titriyor. Kendimi... sıcak hissediyorum, sanki uzun süredir fırının önünde duruyormuşum gibi. Yakından ve kişisel olarak çok daha çekici, ki bu da bir şey söylüyor çünkü onu başlangıçta çekici bulmamıştım.

"Merhaba," diyor Paisley ona, her zamanki gibi dostça. "Sen Oliver Goodson'sın, değil mi?" "Öyleyim," diyor gözlerini benden ayırmadan.

"Ben Paisley Molina, bu da Lucy Davis," diyor oda arkadaşım.

"Memnun oldum Paisley. Lucy'nin kim olduğunu biliyorum." Sesi derin ve karanlık ama bir şekilde yumuşak da. İnce tişörtümün içinde meme uçlarımı sert noktalara dönüştürüyor. Tanrım, gözleri yakından çok güzel. Çok net ama derinler. Onlara bakmak biraz gökyüzüne düşmek gibi hissettiriyor.

Akrobatlar midemdeki çabalarını ikiye katladılar.

"Bunlar senin kitapların mı?" diye soruyor, yanımdaki masanın üzerinde duran kitap yığınının başıyla işaret ederek. Buraya kitaplarımı sormaya mı geldi? Tuhaf.

"Evet," diyorum yine de.

Homurdanıyor ve sonra onları masadan alıyor. "Hey, ne...?"

Ne yaptığını sandığını soramadan dönüp kayıtsızca uzaklaşıyor.

"Az önce... Az önce..." Şok içinde kekeleyerek arkasından bakakalıyorum. "Az önce kitaplarımı çaldı!" "Anlıyorum," diyor Paisley, öyle bir gülüyor ki sandalyesinden düşme tehlikesi geçiriyor.

Oliver'ın masasına geri dönüp kitaplarımı dikkatlice onunkilerin yanına koymasını izliyorum. Bu deli adam ne yapıyor böyle? Sanki çöpünü atmak için bırakmış gibi koltuğuna geri kayıyor. Su şişesini eline alıp bir yudum alırken tamamen umursamaz bir tavır takınıyor.

"İnanılmaz!" Homurdanarak ayağa fırlıyorum, sinir sistemime doluyor ve yüzüme sıcaklık yayılıyor. Etraftaki herkes bizi izliyor ama umurumda bile değil.

"Uh-oh," diye fısıldar Paisley. "Yakala onu, kızım!"

Oliver'ın masasına doğru yürüyorum, kaşlarımı öyle bir çatıyorum ki onu ateşe verdiğimi

umuyorum. "Sen benim

Kitaplar," diye homurdanıyordum ve ona ulaştığımda ellerimi kalçalarımaya vuruyordum. "Kitaplarımı öylece çalamazsın!"

"Onları çalmadım," diyor, suyundan bir yudum daha alarak.

"Evet, yaptın!" Söz konusu kitapları gösterdim. "Masamıza geldin, benim olup olmadıklarını sordun ve sonra izinsiz aldın. Hırsızlığın tanımını budur. Paisley'e sor. O hukuk okuyor."

"Onları çalmadım," diyor mavi gözlerini kaldırıp bana bakarak. "Sadece onları ait oldukları yere koyuyordum bebeğim." Ayağını yanındaki sandalyeye doluyor ve sandalyeyi çekiyor. "Şimdi oturup bana kendinle ilgili her şeyi anlatacak mısın, yoksa önce yüzündeki o çatık kaşları öpmem mi gerekiyor?"

"Sen...sen..." Öfkeyle sıçradım.

Görünüşe göre, ihtiyacı olan tek cevap buydu, çünkü büyük bir elini bileğime doladı ve hafifçe çekti. İki ayağımın üzerinde tökezledim... ve kucağına düştüm.

Birinci Bölüm

Lucy

"Ah, tatlım," diye fısıldıyor annem, gelinliğimin içinde bana bakarken gözleri doluyor. "Bir peri masalı prensesi gibi görünüyorsun."

"Anne," diyorum, ağlamamak için ellerimi gözlerimin altında yelpazeliyorum. "Ağlamaya başlarsan beni ağlatacaksın!"

"Gözyaşı yok, bebeğim," diyor, babamın birkaç dakika önce ona uzattığı yırtık bir mendille yanaklarını kurulayarak. "Eve ağlayarak gidersen o adamın inek olur."

Bu konuda haksız değil. Hayatım boyunca etrafım aşırı korumacı erkeklerle çevriliydi. *Tabii ki* ben de bir tanesine aşık oldum. Ama nişanlım Oliver Goodson'la ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdim. O tanıdığım en inanılmaz adam. Üniversitenin ilk yılında onu ilk gördüğümde, çılgın adam sırf onunla konuşmamı sağlamak için kitaplarımı çalmıştı. Sonra da tüm kafeteryanın önünde beni öptü.

O anda anladım ki, eğer biraz şans verilirse, tüm hayatımı değiştirecekti. Başta ona karşı koymaya çalıştım ama bu uzun sürmedi. Her sabah uyandığımda yataktanemin önündeydi. İlk sabah bana çiçek ve kahvaltı getirdi. İkinci gün, bana asmalardan ördüğü bir taç getirdi. Üçüncü gün, onu içeri davet ettim.

O zamandan beri arkama bakmadım. Dört yıl oldu ve her biri daha da iyiye gidiyor. Özellikle de bu yıl. Yedi ay önce üniversiteden mezun oldum. Ve Noel günü geldiğinde, Bayan Oliver Goodson olacağım.

İki gün sonra onunla koridorun sonunda buluştuğumda giyeceğim elbiseyle gelinlikçinin ortasında duruyor olsam da, yine de biraz rüya gibi geliyor. Oliver'la tanıştığımdan beri tüm *hayatım* biraz rüya gibi geliyor. O istediğim her şey ve istemem gerektiğini bile bilmediğim milyonlarca şey. Ailesinin üzüm bağında yüzüğünü parmağıma takıp arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde beni sahiplenmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Hayatımın geri kalanını onun yanında geçirmekten daha çok istediğim bir şey olmadı. Büyürken, düşüğüm hakkında hiç hayal kurmadım. Tek hayal ettiğim koridorun sonunda beni karşılayacak olan adamdı. Rüyalarımnda hiç yüzü yoktu. Şimdi biliyorum ki bunun nedeni Oliver'la henüz tanışmamış olmamdı.

O benim hayalim. O ve Santa Maria'da birlikte inşa ettiğimiz hayat. O benim bir parçam, bu gezegende beni tamamlaması gereken tek kişi.

O bana baktığında, sanki bütün bir akrobat birliği içimde dönüp duruyormuş gibi hissediyorum.

Mide. Tek yapması gereken bana dokunmak ve ruhumu ateşe veriyor. Beni mümkün olduğunu bile bilmediğim şekillerde seviyor.

İki yıl önce mezun olduğundan beri Oliver hafta içi burada çalışıyor ve hafta sonlarını benimle geçirmek için Stanford'a geri dönüyor. Geçen bahar mezun olduğumda, onunla birlikte buraya taşındık. Ailesinin evinden çok uzakta olmayan bir evimiz var. Sonunda sadece hafta sonları ve tatiller yerine her zaman birlikte olduğumuz için çok mutluyum. Hayatımızın geri kalanına birlikte başlamak için sabırsızlanıyorum.

"İkinizin de ağlamasına izin yok," diye homurdanıyor babam, kollarını arkadan annemin beline doluyor ve şakağına bir öpücük konduruyor. Mavi gözleri bana geliyor, bana baktıkça etrafındaki küçük çizgiler derinleşiyor. "O lanet elbiseyi giyemezsin, Lu."

"Grant!" diyor annem, ben daha bir şey söyleyemeden.

"Ne?" İkimize de deliymişiz gibi kaşlarını çatı. Yemin ederim, babam berbat biri. Dört yıl önce Oliver'ı Noel için eve getirdiğimden beri huysuz. Oliver bana evlenme teklif ettiğinden beri daha da huysuz. Nişanlım babamın ondan nefret ettiğini düşünüyor ama ben öyle olmadığını biliyorum. Eğer benim için bir seçim yapabilseydi, tıpkı Oliver gibi beni her şeyden çok seven ve her konuda beni ilk sıraya koyan bir adam seçerdi.

Babam gitmeme izin vermekte zorlanıyor. Benim için en iyisini istiyor. Ayrıca beni doksan yaşına kadar bir manastıra kapatmanın benim için en iyisi olacağını düşünüyor. Onun gözünde ben her yıl doğum gününde onu sim yağmuruna tutan ve her gece bir masal daha anlatması için yalvaran küçük kız olarak kalacağım.

Ben her zaman onun küçük kızı olacağım... ama artık küçük bir kız değilim. Ben bir kadıyım. Ve yakında, bir eş ve anne de olacağım. Babam bu son kısmı henüz bilmiyor. Kimse bilmiyor. Bu akşamki prova yemeğinde herkese söylemeyi planlıyoruz.

Çok heyecanlıyım!

Babam Oliver'la ilk tanıştığında ona iki kural koydu. Evlenmeden önce beni hamile bırakmak yok ve üniversiteyi bitirmeden benimle evlenmek yok. Oliver ikisini de kabul etti, ki bu beni hiç heyecanlandırmamıştı. İki yıl önce mezun olduğunda onunla evlenecektim ama babama verdiği sözü yerine getirme konusunda kararlıydı.

Kaderin bizim için başka planları vardı.

İki hafta önce, uzun süredir devam eden mide rahatsızlığımın aslında mide rahatsızlığı olmadığını öğrendik. Dokuz haftalık hamileyim. İkimiz de ebeveyn olacağımız için çok heyecanlıyız! Miniğimizle tanışmak ve onu kucağıma almak için sabırsızlanıyorum. Oliver'ı bebeğimizi tutarken görmek için sabırsızlanıyorum. İnanılmaz bir baba olacak.

Babamın bu haberi nasıl karşılayacağı konusunda biraz endişeliyim. Aslında, öğrendiğinde Oliver'la birbirlerini öldüreceklerinden endişeleniyorum. Oliver iyi gününde bile aşırı korumacıdır. Bebeği öğrendiğimizden beri bu konuda aşırıya kaçıyor. Babam bunu iyi idare edemezse ve beni üzerse çıldıracak. Ve sonunda bu konuda kavga ederlerse yıkılacağım.

Babamın da Oliver'ı benim kadar sevmesini istiyorum. Peki, tamam. Kimse onu o kadar sevemez çünkü ben onu deli gibi seviyorum. Ama babamın Oliver'ın sözünü tutmaya çalışmadığını düşünmesini istemiyorum çünkü tuttu. Adil davranmayıp benimle prezervatifsiz sevişmesi için yalvardığımda bile sözünü tuttu. Sanırım yeterince dikkatli değildik.

Babamı hayal kırıklığına uğratmaktan endişe etsem de içimde büyüyen küçük hayattan pişmanlık duymuyorum. Oliver'ın da pişman olmadığını biliyorum. Bu bebek şimdiden çok seviliyor. Onu her şeyden çok istiyorum. Sadece babama söylediğimizde onu kaybetmek istemiyorum.

"Sözünü hemen geri al Grant Davis," diyor annem, elleri kalçalarında babama kaşlarını çatarak, gözyaşlarını çoktan unutmuş bir halde. "Elbisesinin içinde çok güzel görünüyor."

"Sorun da tam olarak bu zaten," diye mırıldanıyor, gözlerini anneme dikmiş. "Tıpkı sana benziyor. İkinciniz de çok güzelsiniz."

"Baba," diyorum gülerек. "Ben evleniyorum. Güzel görünmem gerekiyor." Kibirli biri değilimdir ama bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorum. Boho esintili beyaz saten ve dantelden oluşan A kesim bir elbise. Üst kısmının tamamı dantel ve ortasından bir dizi inci geçiyor. Sırt kısmı ise iki şerit dantelden ve başka bir inci dizisinden oluşuyor. Çok güzel bir elbise.

Bunu giydiğimde, hayatımda ilk kez, kendimi elbise oyunu oynayan küçük bir kız gibi değil de gerçek bir yetişkin kadın gibi hissediyorum. Oliver bunu gördüğünde aklını kaçırarak, ki ben de tam olarak denediğimde bunun doğru elbise olduğunu anlamıştım. Babam gibi, sanırım o da koridorun sonunda onu karşılamak için bir parka ve rahibe kıyafeti giymemi tercih ederdi. Herkesin beni ondan çalmaya çalıştığını düşünüyor. Bu saçma olduğu kadar da sevimli. Gözlerim sadece onu görüyor. Arkasında koca bir sıra oluşsa bile, onun ötesini asla göremem. Hatta görmek bile istemem.

"Hoşuma gitmiyor," diyor babam.

"Çok kötü," diyor annem, ısıltılı pembe tırnağıyla göğsünü dürterek. "O giyiyor, Grant Davis. Sakın ona aksini söylemeye kalkma."

Delores dudaklarının arasına sıkıştırılmış iğnelerin arasından, "Eğer kırırdamadan durmazsa tekrar iğneleyebilirim, giymeyecek," diye mırıldanıyor. "Kırırdama, Lucy."

"Evet, hanımefendi," diyorum, kırırdamamı gizlemek için dudağımı ısırarak. Delores eskiden Oliver'ın ailesi için üzüm bağlarında çalışıyordu ama Oliver için her şeyden çok büyük bir teyze gibiydi. Seksenli yaşlarında ama bu onu pek yavaşlatmamış. Ufak tefek ve narindir, kabarık gri saçları ve çantasına sıkıştırdığı matarası vardır. O ve Oliver'ın büyükannesi, onun ve kuzenlerinin içine Tanrı korkusu salıyor. Babalarına da. Onun yaşına geldiğimde ben de onun gibi harika olmak istiyorum.

Annem bana bakıp kırırdıyor. O da Delores'in harika olduğunu düşünüyor.

"Sanırım burada biraz rahatlamamız gerekiyor," diyor Delores, belimi hafifçe dürterek. "Aksi takdirde, sen yemeği bitirene kadar inciler uçuşmaya başlayacak, canım."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum haklı olduğunu bildiğim halde. Bebek ve Oliver'ın her beş dakikada bir beni beslemeye çalışması yüzünden Şükran Gününden bu yana beş kilo almışım. "Diyetim işe yaramadı."

"Benimkiler asla yapmaz," diyor annem sessizce gülerек. "Yemek yemeyi çok seviyorum." "Diyet yapmana gerek yok," diye homurdanıyor babam.

"Öyle," diye karşı çıkıyor annem, yüz ifadesi yumuşak. "Ama farklı düşündüğün için seni seviyorum."

"Diyet yapmak yok," diyor ve sonra bakışları bana kayıyor. "Sen de öyle. Oliver seni olduğun gibi sevmiyorsa, senin için yeterince iyi değildir."

"Beni gayet iyi seviyor," diyorum başımı sallayarak. Oliver ona diyet yapmam gerektiğini söylediğimde çılgına döndü. Hamile olduğumu öğrendiğinden beri her beş dakikada bir beni beslemeye çalışmasının nedeninin bu olduğundan eminim. Bu gerçekten çok tatlı... ve aynı zamanda gelinliğim artık uymadığı için sinir bozucu. Bu onun hatası!

"Bilmiyorum Lu," diye mırıldandı babam, hâlâ kaşları çatıktı. "Hâlâ bu işte acele ettiğini düşünüyorum." "Baba." Başımı eğip gülüyorum. "Dört yıldır birlikteyiz."

"Beni birkaç hafta içinde kendinle evlendirmiştin," diye hatırlatıyor annem. "O farklıydı."

"Çünkü hamileydim," diyor.

"Hayatta olmaz," diye homurdanarak onu yüzüne doğru döndürüyor. Gözlerinde şimşekler çakıyor. Babam ellili yaşlarında ama hiç de öyle görünmüyor. Etrafında gelinlikler olan bir gelinlikçinin ortasında dururken, kafese kapatılmış huysuz bir hayvana benziyor. Saçları ağarmış olsa da iri ve korkutucu.

Bana, kız kardeşime ve annemize karşı da oyuncak bir ayı gibidir. "Seninle evlenmedim çünkü sen

hamileydin, küçük melek. Seninle evlendim çünkü sen benimdin." Onu dudaklarından sertçe öpüyor. "Hâlâ benimsin."

"Akıllı adam," diye fısıldıyor Delores, kıkırdamama neden olarak. "Kıpırdanmayı kes kızım. Eğer bunlardan biriyle seni dürtersem, o adamın bunun sonunu duymama asla izin vermez."

"Oliver seni seviyor," diye hatırlatıyorum ona gülümseyerek. "O iyi bir çocuk," diyor Delores.

Babam
homurdanıyor.

"Baba."

"O iyi bir adam Grant," diyor annem. "Bunu sen de biliyorsun. Eğer söz hakkın olsaydı onun için seçeceğin kişi tam da o olurdu. Tıpkı senin gibi harika bir koca ve baba olacak."

"Yakın zamanda baba olmasa iyi olur," diyor gözlerini anneme dikerek. "Dede olacak yaşta değilim. Kızımız da anne olacak yaşta değil."

Karnım dönüyor, kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Lanet olsun. Hamile olduğumu öğrenince aklını kaçırarak. Belki de ona söylemek için düğün sonrasını beklemeliyiz. Ya çıldırır ve düğünü iptal etmeye çalışırsa ya da benimle koridorda yürümeyi reddederse? Yapmaz, değil mi?

"Yirmi iki yaşında," diyor annem. "Eğer isterse bebekler için yeterince büyük bir yaş."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum Delores'e, ben yer değiştirirken iğne elinden kayıyor.

"Hayatta olmaz. Bebeğimiz kırk yaşına kadar çocuk sahibi olmayacak. Öyle değil mi, melek bebeğim?" Cevap olarak zayıfça gülümsüyorum, içimde bir korku dolaşıyor.

Ona bu gece söyleyemeyiz. Bu bir felaket olur. "İyi misin, tatlım?" Annem soruyor.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, ıslıl ıslıl gülümseyerek. Ama iyi değilim. Bir sıcaklık dalgası beni vurup başımı döndürürken mide bulantısı boğazıma tırmanıyor. Derin bir nefes alıp geri vermeye zorluyorum. Eğer şimdi hastalanırsam, bu bebeği babamdan saklayamazlar.

"Düğün yüzünden," diyor babam, sanki kıyameti haber veriyormuş gibi başını sallayarak. "Bu onu strese sokuyor. Düğünü iptal etmeliyiz. Bir yıl daha bekleyelim."

"Onu strese sokan bir şey varsa, o da sensin," diyor annem, babama dönerek. "Eğer bu düğünü bir kez daha iptal etmeyi önerirsen, seninle en az bir hafta konuşmam Grant Davis. Git Oliver'ın babasını bul ve bir şeyler iç. Tercihen cesedini saklamak zorunda kalmadan önce bolca iç. İsa izliyor, Grant. Seni Noel zamanı öldüremem."

"Beni her an öldürebilirsin küçük melek," diyor ve sonra iç çekiyor. "Yine de haklısın. Tam bir ahmak gibi davranıyorum ve kızımızı strese sokuyorum." Bir elini gri saçlarında gezdiriyor ve bir küfür savuruyor. "Özür dilerim, bebeğim."

"Sorun yok," diye fısıldıyorum.

"Bu iyi değil. Ama ben bencil bir piçim. Gitmene izin vermeye hazır değilim," diye mırıldanıyor ve uzanıp buklelerimden birini çekiştiriyor. "Her zaman üniversiteden sonra eve dönmeni umdum. Kalıcı olarak ülkenin diğer ucunda olmana hazır değilim. Ya bana ihtiyacın olursa?"

"Baba," diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Git adama sarıl," diyor Delores, ben ona bakarken ellerini kaldırarak.

Ben kendimi babamın kollarına atmadan yarım saniye önce annem yoldan çekiliyor. Etrafımı sarıp beni sıkıca kavlıyorlar. Ayaklarım yerden kesiliyor, tıpkı küçük bir kızken hep yaptıkları gibi. O bunu bilmiyor olabilir ama benim ona her zaman ihtiyacım var. O benim babam. Ona ihtiyacım asla bitmeyecek.

Ama burası artık benim evim. Burası benim ait olduğum yer. Kimin ne dediği umurumda değil.

Noel günü, Oliver'la evleniyorum.

İkinci Bölüm

Oliver

"Kahretsin, bebeğim," diyorum, geniş yatak odamızda nişanlıma doğru ilerlerken. Aralık ayının ortası olmasına rağmen, Fransız kapılarını temiz hava girsin diye ardına kadar açmış. Tül perdeler esintiyle sallanıyor, sanki rüzgârın şarkısıyla dans ediyorlar.

Kelebeğim onlarla birlikte sallanıyor, nefesinin altında mırıldanıyor. Hiçbir şey onu okyanus ve üzüm bağlarının birbirine karışmış kokusundan daha mutlu edemez. Her iki kokuda da sihir olduğuna yemin ediyor. Bence sihir onun içinde var.

Onunla tanıştığımdan beri bininci kez, onun benim olduğuna hayret ediyorum. Lucy Davis hayatımın en güzel parçası. Onu patates kızartması yerken heyecanla koltuğunda dans ederken gördüğüm anda benim olması gerektiğini anladım. Kampüsteki en parlak küçük kelebektir. Onun benim için yaratıldığına olan inancım aradan geçen dört yılda bir kez bile sarsılmadı. Bu küçük tanrıça benim ruhum.

"Evdesin," diyor, bir kolumu arkadan beline doladığımda bana karşı eriyor. "Geç kalacağından endişeleniyordum."

"Prova yemeğimize mi? Asla, kelebek."

Aynada bana gülümsüyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanarak boynunun kenarına bir öpücük konduruyorum. "Bu gece gelecek herkesi tanıdığım için şanslısın, yoksa evden çıkamazdın Lucy." Bana kalırsa elbisesi yeterince güzel değil. Tamamen çiçek şeklindeki beyaz dantellerden oluşuyor. Altın sarısı teninin kışkırtıcı parıltıları altından sızıyor ve sikimi sertleştiriyor. Elbise dizlerinin üzerinde bitiyor.

Kıkırdıyor. "Evlenmenin en güzel yanı ne biliyor musun?"

"Neymiş o?"

"Ne giymek istersem giyebilirim," diyor ve dönüp bana bakıyor. Kobalt mavisi gözleri mutlulukla parlıyor. "Sen ve babam da bununla baş etmek zorundasınız."

Ona hırlıyorum, bu da onu tekrar güldürüyor. "Ayrıca seni sevdiğim için şanslısın yoksa o elbise yerde olurdu ve şu anda adımı haykırıyor olurdu, kelebek."

Bütün hafta seks yapmadık. Bu beni deli ediyor. Her gece sikim onun yuvarlak kıkına sıkışmış halde uyumak, içine girememek zalimce ve alışılmadık bir ceza. Ama seks yapmadan önce düğün sonrasına kadar beklemek istiyor ve ben ona asla hayır diyemiyorum. Düğünden önceki geceyi ayrı geçirmemiz dışında...ve bekar ve

bekarlığa veda partileri. Böyle bir şey olmayacak ve kimin aksini söylediği umurumda değil.

"Sakın buna cüret etme Oliver Goodson," diye ciyaklayarak elimden kurtulmaya çalışıyor. "Bu elbiseyi giymek sonsuza dek sürdü! Ben yatmaya hazır olana kadar da çıkmayacak."

Elimi yan tarafına, sonra da kalçasının kıvrımına doğru kaydırıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Külotuna bakıyorum," diyorum elbiseyi kalçalarına doğru çekerken. "Elbiseyle uyumlu olup olmadıklarını görmeliyim."

"Ben giymiyorum."

"Şaka yapıyor olsan iyi edersin kelebek," diye homurdanıyorum. O elbisenin altına külot giymeden bu odadan çıkmasına imkân yok. Birincisi çok kısa. İkincisi, transparan. Ve bütün partiye kışını gösterme ihtimali var, üçüncüsü. Kelebeğim beceriksizdir ve benden başka kimsenin onun kışını görmesine izin yok.

Narin kumaşı yırtmamaya özen göstererek bacaklarından yukarı sürüklüyorum ve ardından çıplak renkli külotunu görünce rahat bir nefes alıyorum. "Yalancı."

"Mağara adamı," diye karşılık veriyor kıkırdarak.

"Sana gelince mi? Her zaman." Elim yüzünün yan tarafına dolayarak onu öpebilmek için başını eğiyorum. Ağzı benimkiyle buluşuyor, dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçıyor. Bu sesi seviyorum. Ne zaman o sesi çıkarsa, mutlu olduğunu anlıyorum. Ve ben bu kadını mutlu etmek için yaşıyorum. Mutlu olduğunda çok tatlı bir kelebek oluyor. Oradan oraya uçar, her yere sihir saçar.

Mezun olduktan sonra buraya taşındığından beri üzüm bağları canlandı. Olması gereken yer tam olarak burasıymış gibi uyuyor. Onu kuzenlerimle birlikte arazide koştururken ya da annem ve teyzelerimin etkinlikleri koordine etmesine yardım ederken görmeyi seviyorum. Özellikle de her gün eve gelip onu ve o parlak gülümsemesini görmeyi seviyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarına.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, olduğum yerde kalarak. Santa Maria'da büyürken güzellik hakkında bir iki şey bildiğimi sanırdım. Üzüm bağları, dağlar ve okyanus arasında, evimin her zaman cennete en yakın yer olduğunu düşünürdüm. Sonra Lucy ile tanıştım ve gerçek güzelliğin ne olduğunu öğrendim. O, en parlak gözlere ve en büyük gamzelere sahip küçük bir sarışın pırıltı. Kıvrımlı vücudunda beni çıldırtmayan tek bir nokta bile yok.

Onu ilk öptüğümde, yeni favori yerimi bulmuştum. Bu dünyada onun kollarımda olması ve o tatlı ağzının benimkine kilitlenmesiyle kıyaslanabilecek pek bir şey yok. Onun içinde olmak dışında. Onunla ilk kez seviştiğimde, o ana kadar cennet hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Cennetin kapısına vardığımda, eğer cennetim sonsuza dek karımla sevişmeyi içermiyorsa, cennete gitmeyeceğim.

Bir daha asla onun olmadığı bir yere gitmeyeceğim.

Mezun olduktan sonra ondan uzakta o kadar çok zaman geçirmek, yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Ama artık bitti. Noel günü, bu küçük kelebek sonsuza dek benim olacak.

"Oliver," diye inliyor.

O kendini kaptırmadan ve tekrar seks yapmak için neden düğün sonrasına kadar beklemek istediğini unutmadan önce isteksizce öpüşmeyi kesiyorum. Onu elime aldığımda, benim için çılgına dönüyor. O küçük bir fındırdek, istediğini elde etmek için kirli oynamaya istekli. Ve eğer bu olursa, iskambil kağıdı gibi çökeceğimi zaten biliyorum. O zaman düğüne kadar beklemediği için hayal kırıklığına uğrayacak. Birçok şeye tahammül edebilirim. Kelebeğimi üzgün görmek bunlardan biri değil.

Her seferinde kalbimi kırıyor. Lucy gülümsemek için yaratılmış. O gülümsediğinde tüm dünya aydınlanıyor. Benimki kesinlikle öyle.

"Sana bir şey getirdim," diyorum ve cebime uzanması için onu serbest bırakıyorum.

"Eğer daha fazla yemekse, seni öldürürüm," diyor yüzü buruşarak. "Delores zaten kilo aldığım için elbisemi değiştirmek zorunda."

"Yeterince yemiyorsun."

"Gereğinden fazla yiyorum," diyor gözlerini devirerek. "Sen öyle düşünmüyorsun çünkü koca bir futbol takımından daha fazla yiyorsun."

"Mecburum," diyorum sırtarak. "Seni memnun etmek için enerjimi yüksek tutmalıyım, kelebek."

"Sen... Aman Tanrım, Oliver!" diye nefes alıyor, avucumun içindeki mavi topaz kelebek kolyeye kocaman gözlerle bakıyor. Kelebek, elmaslardan yapılmış bir sonsuzluk sembolünün üzerinde duruyor.

"Bu senin yeni bir şeyin," diye mırıldanıyorum, onu nazikçe çevirerek giydiriyorum.

"Ve benim mavi bir şeyim," diyor, parmak ucuyla narin kelebeğin izini sürerek.

"Gözlerin senin mavi bir şeyin." Kolyeyi boynuna sabitleyen küçük tokayı takmayı başarana kadar birkaç deneme yapmam gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra onu kollarıma geri çekiyorum ve aynada ona bakıyorum. "Benim kelebeğim."

"Düğünden sonraya kadar hediye alışverişi yapmayacağımızı sanıyordum," diyor yüz ifadesi yumuşayarak. "Bu Noel için değil. Bu senin için. Ve sana daha önce de söyledim, istediğim tek hediye

Düğünden sonra paketini açacağım kişi sensin. Ayrıca, benim çocuğumu taşıyorsun. İhtiyacım olan tek hediye bu, bebeğim." Yüzümü boğazına sokup elimi karnında gezdiriyorum.

"Bana karşı çok iyisin," diyor, sesi yumuşak. "Küçük kızım nasılmış bakalım?"

Şu anda çocuğumu taşıyor olması.... Lucy ve kızımız için hayatımın sonuna kadar Tanrı'ya şükredeceğim. Onunla henüz tanışmadık bile ama ben şimdiden ona aşığım. Lucy'nin de öyle olduğunu biliyorum. Anne olacağı için çok heyecanlı. O da tıpkı annesi ve benim annem gibi tanıdığım en iyi annelerden biri olacak.

"Oğlun iyi," diyor bana oflayarak. "Bir kızımız olmayacak Oliver. Ve ben de senin Noel hediyen değilim."

Kıkırdıyorum. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bir kızımız olacak ve sen de benim Noel hediyemsin." "O bir erkek." Gözlerini kırarak açıyor ve bana diyor. "Bana hediye vermene izin yok.

kızlar. Bu yasak."

"Öyle mi?" Ona sırtıyorum. "Kim demiş?"

"Ben," diyor göğsümü dürterek. "Kız yok."

Kendi isteğini dile getirebileceğini düşünmesi çok tatlı. Bebeğimiz kız olacak, bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Sen nasıl istersen, kelebek," diyorum.

"Ben ciddiym, Oliver! Eğer kızların olursa, delirirsin." "Bunda yanlış bir şey yok," diye mırıldandım.

Başını göğsüme yaslayarak inliyor. "Tıpkı babam gibisin. Eğer kızların olursa, sen de onun gibi saçmalayacaksın ve yaptıkları her şey için yirmi dört saat stres yapacaksın. Beni strese sokacaksın. O yüzden kız yok."

"Babanın böyle olmasında yanlış bir şey yok," diyorum karnını okşayarak. Karnını gösterene kadar bekleyemem. Kahretsin, herkese çocuğumu taşıdığını söyleyene kadar bekleyemem. Henüz kimsenin bilmemesi beni deli ediyor. Belki bilirlerse, sanki benim olanı almaya çalışmayı düşünüyorlarmış gibi sürekli ona bakmayı bırakırlar.

"Bugün tam bir ayıydı," diyor iç çekerek. "Düğünü iptal etmemi istedi."

"Neden bu sefer?" Biraz eğlenerek sordum. Babası aylardır onu düğünü iptal etmesi için ikna etmeye çalışıyor. O da her zaman en rastgele, en saçma nedenlerle ortaya çıkıyor. Bu olmalı

Muhtemelen beni kızdıracak ama anlıyorum. O onun küçük kızı ve ben onu yatağımızda kirleten bir pisliğim. Onun yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim.

"Çünkü çok hızlı hareket ediyoruz ve ben stresliyim," diyor gülerek. "Annem Noel'de onu öldürmekle tehdit etti."

"O seni seviyor."

"Biliyorum." Dudağını ısıırıyor, aynada bana bakıyor. "Düşünüyordum...." "Ne hakkında?"

"Düğünden sonraya kadar bebekten kimseye bahsetmezsek ne olur?"

"Ne oluyor lan?" Onu nazikçe yüzüme çevirerek homurdandım. "Bebeğimi taşıdığını kimseye söylemek istemezsin."

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Yani, onlara söylemek istiyorum. Ama endişeliyim Oliver. Babam şimdiden strese girdi. Bugün bir süre bebek sahibi olmamı istemediğini söyledi. Ya ona söylersek ve o da kızıp düğüne gelmezse?" Alt dudağı titriyor, anlamlı gözlerinden acı fişkırıyor. "Onun orada olmasını istiyorum."

"Bebeğim, baban düğünümüzü kaçırmazdı."

"Olabilir." Bana sulu gözlerini kırıştırıyor. "Kurallarını çiğnediğimizi öğrenince bana çok kızacak. Düğün günümde bana kızmasını istemiyorum Oliver. Benimle koridorda yürümezse kalbim kırılır."

"Siktir."

O haklı, biliyorum. Babasının düğünü kaçırmaması konusunda değil. Kahrolası ordunun bile onu kızla evlenmekten alıkoyabileceğinden şüpheliyim ama sözümü tutmadığım için çok kızacak. Ve İsteyeceğim son şey, düğün günümüzde babası bana kızgın olduğu için onun üzgün olması. Onun gözünde yanlış bir şey yapamaz ama onu ondan alan benim.

Onu mahvetmeyeceğini bilse beni kesinlikle bir arka sokakta doğrar ve orada bırakırdı. Kahretsin, onu suçlayamam. Muhtemelen ben de çocuklarımız için aynı şeyi yapacağım. Grant çok iyi bir baba. Hiç kimse Lucy için yeterince iyi olamaz. O ve ben bu konuda tamamen aynı fikirdeyiz. Onun için yeterince iyi olmadığımı biliyorum. Ama o yine de benim.

Yani onunla ilgilenmek artık benim işim. Düğünümüzü planlamak için çok çalıştı. Mükemmel olmasını istiyor, özellikle de Noel'de olduğu için. Yılın bu zamanı benim küçük kelebeğim için büyüdür. Düğün için Noel gününü seçti çünkü en sevdiği iki günün de -tatil ve benim olacağı gün- aynı anda gerçekleşmesini istiyordu.

Bu anıyı hayatının sonuna kadar saklamasını istiyorum. Haberlerimizi paylaşmak için düğün sonrasına kadar beklemek gerekiyorsa, bunu yapmak zorundayım. Hiçbir şey bunu onun için mahvedemeyecek. Buna izin vermeyeceğim.

"Bekleyeceğiz," diye kabul ediyorum, ona hayır diyemiyorum. "Kızgın değil misin?"

"Sana mı? Asla, tatlı kelebek," diye fısıldıyorum, yüzünü yukarı kaldırıp öpücükler yağdırıyorum.

"Bu senin sahip olacağın tek düğün. Senin için mükemmel olmasını istiyorum. Eğer bu, bunun gerçekleşmesine yardımcı olacaksa, o zaman yapacağımız şey bu."

"Beni ağlatamazsın," diyor dudaklarına karşı. "Makyajımı çoktan yaptım."

"Fark ettim. Bu lanet ruj çıkmıyor."

Yüzünü omzuma gömüp gülüyor.

Üçüncü Bölüm

Lucy

Lilah kolunu benimkine dolayarak, "Burası çok güzel," diyor. "Biraz kıskandım." "Çok güzel, değil mi?" Başımı kız kardeşiminkine yaslayıp üzüm bağına bakıyorum.

Sıra sıra üzüm asmaları, dağların eteklerine kadar uzanan arazide boylu boyunca uzanır.

Bunlar arka planda sessiz nöbetçiler gibi duruyor, toprağın üzerinde koruyucu bir şekilde geziniyor. Çadırın dışında binlerce peri ışığı parıltıyor. Oliver ve kuzenleri düğün için tüm üzüm bağını bir Noel doğuşuna dönüştürdüler. Nefes kesici, sanki birisi bu sahneyi bir masal kitabından koparıp buraya taşımış gibi.

Burada kışlar ılık geçer ve denizden esen rüzgar tuzlu su kokusunu getirir. Burada sonsuza kadar kalabilirim ve bu kokudan asla bıkmam. Oliver ile buraya ilk kez gelene kadar bu kokunun ne kadar rahatlatıcı olabileceğini hiç bilmiyordum. O anda buraya aşık oldum. Hayatımın geri kalanını burada onunla birlikte geçirecek olmak benim için inanılmaz bir şey.

"Senin adına gerçekten çok mutluyum," diyor Lilah. "Bütün bunları hak ediyorsun, biliyor musun?"

Burada Oliver'la birlikte çok mutlu olacaksın."

"Ben burada Oliver'la zaten mutluyum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Gülümsüyorum. Küçük bir kızken hep geleceğimizin nasıl olacağına dair fısıldaşırdık. Lilah dişi bir Indiana Jones olmak, tarihle iç içe maceralar yaşamak isterdi. Ben öyle değildim. Benim hep istediğim buydu. Oliver gibi bir adam. Kendi ailem. Geniş açık alanlar ve temiz hava. "Birkaç yıl içinde senin de hayallerin gerçek olacak."

Üniversite ikinci sınıf öğrencisi. Benim aksime, o evine daha yakın bir yerde kalmaya karar verdi. Nashville'de Vanderbilt'e gidiyor.

Lilah iç çekerek, "Belki," diyor.

"Bir sorun var," diyorum, ona bakmak için geri

çekilerek. "Hayır, bir şey yok."

"Hâlâ berbat bir yalancısın."

Dilini bana doğru uzattı. "Hiçbir sorun yok. Ben sadece..." Omuz silkiyor. "Belki de rüyalarım değişiyordur, hepsi bu."

"Oh." İfadesini inceledim ve bulduğum şey karşısında şaşırdım. Küçük kız kardeşim aşık olmuş. Bu yüzünün her yerinde yazıyor. Daha önce hiç olmadığı kadar rahatlamış, memnun. "Biriyle tanışmışsın."

"Hayır. Evet." Avuçlarını yanaklarına bastırıyor, kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bilmiyorum! Karışık bir durum."

"Sana iyi davranıyor mu?"

"Çok iyi," diye fısıldıyor.

"O zaman gerisi kendiliğinden hallolur."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bana yan gözle bakıyor, alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor. "Öyle olacağını biliyorum."

Dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Neredeyse sana inanacaktım. Sen hep tuhaftın, biliyor musun? İyi garip, kötü garip değil. İnanılmaz içgüdülerin var. Bu biraz ürkütücü."

"Ben tuhaf değilim." Ona kaşlarını çatıyorum.

"Biraz tuhafsın," diyor başparmağıyla işaret parmağını birbirinden bir santim uzak tutarak. Ve sonra kıkırdıyor. "Cidden, Lulu, işlerin ne zaman yoluna gireceğini hep biliyorsun. Sanki buna o kadar şiddetle inanıyorsun ki dünya senin isteğine boyun eğiyor. Umarım bu sefer de öyle olur."

"Ben de. Kim o?"

Etrafına bir göz attıktan sonra Oliver ve ailesinin şaraphane binasından bize doğru geldiğini görünce başını sallıyor. Oliver'ı gördüğümde midem bulanıyor. Takım elbisesi ve kravatıyla çok seksi görünüyor. Onları pek sık giymiyor ama lanet olsun. Giymeli.

Onunla ilk tanıştığım da spor salonunda çok zaman geçirdiğini düşünmüştüm ama yanılmışım. O kaslar yıllarca süren yorucu bir çalışmanın ürünü. Masa başı bir işi olsa da, bu büyüklükteki bir bağda her zaman yapacak bir şeyler vardır. Dışarıda vakit geçirmeyi, hasat yapmayı, ekim dikim yapmayı ya da bir makineyi yeniden inşa etmeyi çok seviyor.

Babasıyla ve babasının ondan önce yaptığı gibi çocuklarımızla birlikte araziye işlediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Burada çok fazla tarih var. Büyükannesi ve büyükbabası benim yaşlarımdayken ailesi bu toprakları kanları, terleri ve gözyaşlarıyla işledi. Umarım torunlarımız bizim yaşımıza geldiklerinde bunu benim kadar inanılmaz bulurlar.

"Sana başka zaman anlatırım," diyor Lilah. "Yalnız

kaldığımızda." "Söz mü?" Serçe parmağımı uzatıyorum.

"Söz veriyorum," diyor, elindekini kancaya geçirerek. "Sabah görüşürüz. Ben misafirhaneye dönüyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Oliver ve ailesine bir şeyler söylemek için duruyor. Gözleri bana geliyor ve sonra kıkırdayıp başını sallıyor. Ona ne söylediği belli değil. Lilah her zaman biraz vahşi olmuştur. Bu onda en sevdiğim şeylerden biri. Korkusuz ve cesurdur ve kimse onunla aynı fikirde olmasa bile yapmak istediği şeyi yapar. Umarım bu adam her kimse onun kanatlarını kırmaya çalışmaz. O uçmak için yaratılmış.

"Nereye sıvıştığını merak ediyordum," diyor Oliver ve bir süre sonra beni kollarına çekiyor. "Sen iyi misin?"

"Ben mükemmelim," diye söz veriyorum, beni öpmesi için yüzümü yukarı kaldırıyorum.

"Paisley'i arıyordum ama sanırım çoktan otele geri döndü." Akşam yemeği yaklaşık bir saat önce sona erdi ve herkes geceyi geçirmek üzere ortadan kaybolmaya başladı. Ne Oliver ne de ben bekârlığa veda partisi istemedik. Bunun yerine yarın hepimiz evimizde bir araya gelip hediyelerimizi açacağız ve öğle yemeği yiyeceğiz. Paisley'i bu gece gitmeden önce yakalamayı umuyordum. Dün buraya geldiğinden beri konuşacak fazla zamanımız olmadı.

"Ridley'le birlikte," diyor Oliver'ın annesi Gracie. "Ona şaraphaneyi gezdiriyordu." "Oh. Bu iyi."

Oliver'ın ağabeyini çok iyi tanımıyorum. Son bir yıldır İtalya'daydı.

Son birkaç yıldır oradaki üzüm bağlarını denetliyordu. Düğün ve tatil için eve uçtu. O

Komik. Küçük kız kardeşleri de öyle. Oliver'a zor anlar yaşatmayı seviyorlar. Yine de ona bayılıyorlar.

"Yorgun görünüyorsun, tatlı kız," diyor Gracie, sesi yumuşak. Bunu bir hakaret olarak söylemediğini biliyorum.

Gracie harika biri. Tanıdığım en nazık insanlardan biri. Onu çok seviyorum! Bana kendi kızımıymışım gibi davranıyor. Annemle çok iyi anlaşıyorlar, bunu görmek hoşuma gidiyor. "Bu gece için eve gitmelisiniz. Herkes anlayacaktır."

"Kalıp temizliğe yardım etmeliyim," diye itiraz ediyorum. Restoranları bu akşam yemek verdi ve restoran personeli temizliğe yardım ediyor, ama ben yine de burada kalıp yardım etmeliyim.

"Karımı dinle tatlım," diyor Trevor bana gülümseyerek. "Burada her şeyi halledebiliriz. Bütün hafta kendini yıprattın. Bir molaya ihtiyacın var."

Yoğun bir hafta oldu. Bir düğün planlamak çok fazla iş ve hamile kaldığımdan beri sürekli uyku var. Ama Oliver'la yılın en sevdiğim gününde ailelerimiz ve en yakın arkadaşlarımızla evlenecek olmak her şeye değer. Ailelerimiz çılgın ve gürültülü ve ben herkesin burada olacağı için çok mutluyum. Onlar olmadan aynı olmazdı. Noel bu yıl biraz daha büyümlü geliyor çünkü hepsi burada.

"Hadi, kelebek," diyor Oliver. "Eve gidelim." "Tamam," diye kabul ediyorum, fazla mücadele edemeyecek kadar yorgunum.

Ayrıca, erkeğimle biraz yalnız kalmak asla kötü bir şey değildir. Bütün hafta boyunca bunu pek yaşayamadık. Herkes tesisteki misafirhanelerden birinde veya şehirdeki bir otelde kalıyor olsa da, yalnız zaman geçirmek zor oldu.

Trevor ve Gracie'ye "Her şey için teşekkürler," diyorum.

"İlk gelinim olacağın için çok heyecanlıyım," diyor Gracie ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor. "Ailemize hoş geldin demek için sabırsızlanıyorum, tatlım."

"Ailenin bir parçası olmak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum ve ona tekrar sarılıyorum.

"Biraz uyu tatlım," diyor Trevor, başıma bir öpücük kondurduktan sonra bana sarılıyor. "Kızımıza iyi bak, oğlum."

Oliver annesine sarılmadan önce babasına "Her zaman" diye söz verir.

Onun için yaygara koparıyor. O da sabırla durup bunu yapmasına izin veriyor, bu da beni kıkırdatıyor. O çok iyi bir evlat. Annesine tapıyor ve bunu kimin bildiği umurunda değil.

Gracie onun yanağında bıraktığı ruju silerken, "Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum anne."

Trevor bana göz kırpmıyor ve sonra Gracie'yi çekip götürüyor, Gracie henüz vedalaşmadığını söyleyip itiraz edince nefesini tutarak homurdanıyor. Çok komik biri. Oliver da ona çok benziyor, çok inatçı ve otoriter ama aynı zamanda tam bir lokum. Birbirlerine de çok benziyorlar ama Trevor oğlundan bile daha iri. Yıllarını bu topraklarda çıplak elleriyle çalışarak geçirdi. Emekli olacağını hiç sanmıyorum.

"Ailenle vedalaştın mı bebeğim?" Oliver soruyor.

"Evet. Yarım saat önce ayrıldılar." Kıkırdıyorum. "Babam annemin yorgun olduğu konusunda ısrar edip durdu ama annem yorgun olmadığını söyledi. Sanırım kardeşlerim eve dönmeden önce onu biraz yalnız bırakmak istedi."

"Seni bir süre yalnız bırakmak istiyorum," diyor kıcımlı sıkarak.

"Oliver," diye inliyorum, ses tonu içimi ısıtıyor. Karanlık ve kötücül, evlenene kadar bir daha yapmayacağımıza yemin ettiğim şeyler vaat ediyor. Zaten hamile olduğum için muhtemelen aptalca. Ama düğün gecemizin özel olmasını istiyorum. Sağlam durmamı kolaylaştırmıyor. Sırf beni çıldırtmak için bütün hafta benimle dalga geçti. Gelinliğimin altında ne olduğunu gördüğünde bunu ona ödetmeye niyetliyim.

"Seni beceremeyeceğimi söylemiştin, kelebek," diye homurdanıyor, kulağımla ısıtıyor.

"Yapamayacağımı söylemedin

"Benim için boşalana kadar o tatlı amcığını sikimin üzerinde gezdir."

Ona doğru tökezliyorum, sıcaklık bir dalga halinde yükseliyor ve damarlarımı ihtiyaçla tutuşturuyor. Tanrım, beni acıtmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Bugünlerde bunu yapmak zor değil. Her zaman azgınlığım! Birlikte olduğumuzda ikimiz de bakireydik ama seks hayatımız her zaman harika oldu. Oliver her zaman çok seksi, ama talepkâr ve edepsiz olduğunda her zamankinden daha seksi. Noel Baba'nın gerçekten yaramaz bir listesi varsa, adamım kesinlikle listenin başında yer alır.

"Beni eve götür," diyorum.

"Memnuniyetle."

Beni kollarının arasına aldığı anda ciyaklıyorum. "Oliver! Beni yere bırak."

"Yapamam, kelebek. Bu bir prova ve ben de prova yapıyorum," diyor ve kollarında benle bağın içinden otoparka doğru yola çıkarken bana sırtıyor. Sesindeki memnuniyet beni güldürüyor.

"Sen delinin tekisin, bunu biliyor musun?"

"Bana söyleyip duruyorsun." Ayaklarının altındaki çakıllar çatırdıyor. "Ama benimle evlenecek olan sensin, yani bana öyle geliyor ki burada deli olan sensin Lucy."

"İyi bir noktaya değindin. Belki de bu planı yeniden gözden geçirmeliyim," diyorum ona takılarak. "Yok artık. Sen benim çocuğumu taşıyorsun. Benimle evleniyorsun."

Sesindeki hırıltıya kıkırdıyorum. "Peki, sanırım devam edeceğim ve seninle evleneceğim. Ama sadece pastayı çoktan aldığımız ve bebeğimiz pastayı sevdiği için."

"Bebeğim, pastayı sevenin bebek olduğunu sanmıyorum," diyor gülerek, otoparktan kamyonetine doğru yola çıkarken. "Pastayı sevenin bebek anne olduğuna eminim."

Bu doğru. Pastayı severim. Çok lezzetlidir.

Kravatıyla oynarken, "Bebeği herkese söylemek için beklemeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedim. "Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu. Bu ve beni kekle beslemen."

"Sana ve bebeğe istediğin kadar pasta yediririm, kelebek," diyor, sesi kasvetli. "İkinize de bakmak benim işim. Bu işte çok iyi olmayı planladığımı bilmelisin Lucy."

"Sen zaten bu işte iyisin," diye fısıldıyorum, bunu onun bildiğinden daha fazla kastederek. "Bize karşı çok iyisin. Bebeğimizin seni en az benim kadar sevdiğini biliyorum. Sen gelmiş geçmiş en iyi babasın-"

"Ne oluyor lan?" diyor babam arkamızdan.

Donup kalıyorum, ağzım son hecede hâlâ açık. Hiç ses çıkmıyor. Midem ayakkabılarımın içine kadar batarken nefes bile almıyorum. Oliver da donup kalıyor, yüzündeki gülümseme kayboluyor. Vücudu geriliyor. Bir an için yürümeye devam edeceğini düşündüm ama etmedi.

Sessizce iç geçiriyor ve sonra yavaşça arkasını dönüyor.

Tam da korktuğum gibi, babam tam arkamızda duruyor, ayaklarını otoparktan önceki son taşla dikmiş. Yüzündeki gürleyen bakış kalbimi ikiye böldü. Sırrımız artık bir sır değildi. Bizi duydu. Biliyor.

Dördüncü Bölüm

Oliver

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, Lucy'nin yüzündeki renk soluyor ve kollarımda titriyor. Sessizlikte, kalbinin kırıldığını duyuyorum. Ben de görüyorum. Gözyaşları gözlerine doluyor ve sonra dökülüyor. "Baba," diye fısıldıyor.

"Hamilesin," diyor Grant, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak. Bize doğru yürüyor, ayaklarının altında çakıllar çıtırdıyor. Mavi gözleri Lucy'nin yüzüne kilitlenmiş, derinliklerinde duygular dolaşılıyor. Kızı ona o kadar çok benziyor ki. Onun kobalt rengi gözlerine, gamzelerine sahip. Ama kızının yumuşak olduğu yerde Grant sert. Onun gibi bir babayla büyümemiş olsaydım, göz korkutucu bir orospu çocuğu olurdu.

Ama gözüm korkmadı. Onun kızı benim dünyam. Onun ve bebeğimiz için savaşacağım, bu onunla savaşmak anlamına gelse bile. Umarım iş o noktaya gelmez. Kelebeğim yufka yüreklidir, sert olduğu kadar naziktir de. Hayatındaki herkesin mutlu olmasından ve iyi geçinmesinden başka bir şey istemez. Eğer Grant onu düğünden önce hamile bıraktığım için benden nefret ederse, bu onu mahveder.

"Evet," diye fısıldıyor, onu yere bırakmam için kıvranıyor.

Onu isteksizce kollarımdan bırakıyorum ve babasıyla buluşması için kendi ayakları üzerinde durmasına izin veriyorum. Yine de yanından ayrılmıyorum. Kollarımı ona dolayarak bana yaslanmasına, gücümü kullanmasına izin veriyorum. Biz her konuda bir takımız. Ben söz sahibi olduğum sürece hiçbir şeyle tek başına yüzleşmeyecek. Ne olursa olsun, onu bir arada tutmak için her zaman yanında olacağım.

Grant'in bakışları kızından bana kayıyor. "Bana bir söz vermiştin."

"Yaptım," diyorum bakışlarını tutarak. "Ve tamamen onurlandırmaya niyetlendiğim bir şeydi. Ama öyle olmadı." Lucy ve ben çok uzun zamandır ateşle oynuyoruz. Doğum kontrol hapı kullanıyor, bu yüzden prezervatif konusunda çok gevşek davrandık. Birkaç ay önce antibiyotik kullanıyordu ve yeterince dikkatli değildik. Sözümü tutmadığım için pişmanım. Lucy'nin karnında büyüyen bebek için pişman değilim.

"Çocuk sahibi olmak için çok genç," diye homurdanıyor bana.

"Baba, lütfen bunu yapma," diye yalvarıyor Lucy, sesi titriyor. "Sana verdiği sözü tutmak için çok uğraştı ama olan oldu. Bu bebeği her şeyden çok istiyoruz. Bu senin için yeterli değil mi?"

"Ne kadarlık hamilesin?"

"Dokuz haftalık," diye fısıldıyor.

"Dokuz hafta," diye tekrarlıyor, ifadesi gergin ve sert. Hayal görüyor olabilirim ama sanırım

İçinde biraz da acı görüyorum. "Ne zaman

öğrendin?" "İki hafta önce."

"Hiçbir şey söylemedin."

"Yapacaktık." Lucy sesli bir şekilde yutkunur. "Sana söylemek istedi. Herkese bu gece söyleyecektik ama ondan düğünden sonraya kadar beklemesini istedim."

Kaşları çatılır, gözleri kısılır. "Neden?"

"Çünkü düğün günümde ondan nefret etmeni istemedim," diye fısıldıyor. "Bana kızmanı ya da düğünü kaçırmayı istemedim. Ben mutluyum baba. Sadece benim için mutlu olmanı istedim."

"Sence düğünü kaçırır mıydım?"

Korktuğu şeyin bu olduğunu doğrulamak için bir şey söylemesine gerek yok. Yüzünün her yerinde yazıyor. Lucy pek çok şey olabilir ama yalancı bunlardan biri değil. Yüzü onu her seferinde ele veriyor. Grant de bunu biliyor. Yüzündeki suçluluk damgasını görüyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, kız ona tokat atmış gibi geri çekiliyor.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bebek için mutluyum baba." Sesi titriyor. O da öyle, kollarında küçük bir yaprak gibi titriyor. Yine de geri adım atmıyor. Kelebeğim nazık olabilir ama aynı zamanda bir savaşçı. Bir şey istediğinde, hiçbir şey onun önünde duramaz. Hayatı boyunca idolleştirdiği adam bile. "Ben... Artık düğüne gelmek istemezsen anlarım."

Uzun bir süre konuşmadan ona bakıyor. Yüz ifadesinden bir şey anlayamıyorum. Yüzünde çok fazla titreşim var, gözlerinde dönüyor. Hiçbiri iyi değil, o kadarını biliyorum. Kızgın. Ona mı? Bana mı? Hiç bilmiyorum. Umarım ona değil de bana kızgındır. Onun öfkesiyle başa çıkabilirim. Lucy yapamaz. Babası onun kahramanı.

"Siktir," diyor sonunda, başını sallayarak. Bakışları bana doğru kayıyor. "Onu eve götür." "Baba, lütfen bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Lucy, eve git," diyor ve sonra başımı sallayarak onu sağ salim eve götüreceğimi bildirmemi bekliyor. Yine de onu daha sonra tekrar göreceğime dair bir his var içimde. Söyleyeceklerini söyleyene kadar tatmin olmayacaktır.

Adam başka bir şey söylemeden dönüp gittiğinde Lucy, "Baba," diye fısıldar.

Onu takip etmek için kollarımdan kurtulmaya çalışıyor ama ben onu olduğu yerde tutarak kollarımı etrafına kilitliyorum. Bana deli diyebilirsiniz ama bence şu an bu konuşmanın geri kalanı için uygun bir zaman değil. Kendi başına düşünmek için zamana ihtiyacı var. Çünkü o bakış her neyse? Hiç iyi değildi. Ve bazı şeyleri söyledikten sonra geri alamazsın. Bunu kızına söylemesindense bana söylemesini tercih ederim.

"Hadi kelebek," diye mırıldanıyorum nişanlıma. "Gitme vakti geldi."

"Baba," diyor, sesini yükselterek ona ulaşmaya çalışıyor.

"Evine git, Lucy."

Kollarımda gevşiyor, ses tonundaki demir karşısında yenik düşüyor.

Beşinci Bölüm

Lucy

"Hadi bebeğim," diye fısıldıyor Oliver, ben sessizce ağlarken beni kamyonetinden kaldırıyor. Kalbim sanki biri onu odun öğütücüsüne koymuş gibi hissediyor. Babam bana hiç bu gece baktığı gibi bakmamıştı, sanki beni hiç tanıymıyormuş gibi.

Hatırlatma boğazıma bir hıçkırık tırmandırıyor. Karşı koymaya çalışıyorum ama sonunda boğuluyorum. Oliver beni daha sıkı kavırıyor ve dirseğiyle kamyonetin kapısını iterek kapatıyor. Daha kapı kapanmadan, kollarında benle birlikte eve doğru yürümeye başladı bile.

"Şşş, kelebek," diye fısıldar. "Ağlama."

Doğal olarak daha çok ağlamaya başladım. Babamın bu şekilde öğrenmesini istemezdim. Neden eve dönene kadar bebek konusunda çenemi kapalı tutamıyordum? O zaman bizi duymazdı ve her şey yolunda giderdi. Şu anda bana kızgın olmazdı. Yine de düğünüme gelip benimle koridorda yürüyecekti.

Şimdi geliyor mu?

Bilmiyorum.

İçeri girdiğimizde Oliver beni doğruca üst kattaki yatak odamıza taşıyor. Adımları merdivenlerde ağırlaşıyor, ahşaba sert ve ölçülü vuruşlarla çarpıyor. Evimiz yeni. Babası ve amcalarıyla birlikte inşa etmişler çünkü buraya geldiğimde gerçek bir evim olsun istemiş. Ahşap zeminli ve her yerde pencereleri olan güzel bir çiftlik evi. Ama üstten dördüncü merdiven gıcırıyor. Bunu o yaptı çünkü babamın evindeki merdiven gıcırıyordu ve Oliver buranın bana evim gibi hissettirmesini istedi.

Bu sefer gıcırdadığında daha çok ağlıyorum.

Oliver iç çekerek beni yatak odasına götürüyor. Odayı ışık kaplıyor, ama ben buna karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Aptalca ama şu anda yatak odamızı görmek istemiyorum. Oliver üzerinde çok çalışmıştı. Benim için mükemmel olmasını istedi. Sırf beni sevdiği için benim için çok şey yaptı. Ve şimdi babam ondan nefret ediyor ve hepsi benim suçum.

Beni yatağa yatırırken "Özür dilerim," diye hıçkırıyorum.

"Lucy, bebeğim," diyor Oliver sırtımı okşayarak. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, değil!" Ağlıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. Babam bana daha önce hiç böyle kızmamıştı. Hiçbir şey söylemedi bile. Sadece hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı ve sonra uzaklaştı. "Çok kızgın!"

"Bebeğim," diye fısıldıyor Oliver. "Kalbimi kırıyorsun."

Adını haykırarak kucığına sürünüyorum. Güçlü kollarını etrafıma sarıp beni sıkıca tutuyor. Kalbim acısa ve ağlamamı durduramasam da kendimi güvende hissediyorum. Oliver'ın kollarında kendimi hep güvende hissederim. O başıma gelen en güzel şey. O ve karnımda büyüyen bebek.

"Baban seni seviyor bebeğim," diyor alnını alnıma bastırarak. "Sadece sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var."

"Ya...?"

"Ne?"

"Ya seninle evlenemeyeceğimi söylerse?" Soruyu fısıldıyorum, biraz da korkarak dile getiriyorum. Daha önce babama hiç karşı gelmemiştim. Hiç etmek zorunda kalmadım. Hayatım boyunca hep benim yanımdaydı. Büyürken, o benim kahramanımdı. Hâlâ da öyle. Onu kaybetmek istemiyorum ama Oliver'ı da kaybedemem. O benim geleceğim, kalbim ve ruhum.

"Bu asla olmayacak," diye homurdanıyor Oliver, gözleri inatçı bir kararlılıkla parlıyor. "Seni bırakmadan önce cehennem buz tutacak, Lucy. Noel günü geldiğinde yüzüğüm parmağında olacak, sen ve bebeğimiz benim soyadımı taşıyacaksınız."

Ciddi olduğunu biliyorum. Oliver beni her şeyin ötesinde seviyor. Ama tıpkı babam gibi. Otoriter ve huysuz ve bana karşı asla mantıklı davranmıyor, tıpkı babamın anneme karşı asla mantıklı davranmadığı gibi. Kavga etmelerini istemiyorum. Yeni hayatıma, sır tutamadığım için birbirlerinden nefret eden hayatımın en önemli adamlarıyla başlamak istemiyorum.

Ve ben de tam olarak bunun olacağından endişeleniyorum.

Lütfen Tanrım, küçük bir Noel mucizesi için dua ediyorum. Lütfen onlardan birini kaybetmeme izin verme.

Eğer Tanrı dinliyorsa, bana cevap vermiyor.

Oliver'a tekrar, "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Senin istediğin gibi herkese söylemeliydik. O zaman bunların hiçbiri olmazdı."

"Bebeğim," diye fısıldıyor, yüzüme öpücükler yağıdırıyor. "Sana kızgın değilim ve baban seni affedecek. Seni o kadar çok seviyor ki kelebeğim. Şu anda üzgün olabilir ama sana sonsuza kadar üzülmeyecek. Sen onun kalbisin."

"Benimle konuşmazdı bile," diye fısıldıyorum, hıçkırarak. En çok acıtan da bu. Benimle bu konuda konuşmaya bile çalışmadan çekip gitti. Hayatım boyunca her zaman güvenebileceğim kişi o oldu. Ne hata yaparsam yapayım, hep konuşurduk. "Ya benimle bir daha hiç konuşmazsa?"

"Lucy," diye iç geçiriyor Oliver alnıma doğru. "Baban sana asla kızgın kalamaz. Hazır olduğunda seninle konuşacaktır. Sadece ona zaman vermelisin."

Sorun da bu zaten. Zamanımız yok. Yarın Noel arifesi. Sonra Noel günü ve düğünümüz. Noel aile ve birlikte vakit geçirmek demektir. Her zaman en sevdiğim tatil olmuştur çünkü dünya tatillerde çok daha yumuşak hisseder, sanki en acı kalp bile yılın böylesine özel bir zamanında öfkesini tutamayarak birazcık eğilir. Noel'de mucizeler gerçekleşir çünkü gerçekleşebileceğine inanırız.

Şu anda bir mucizeye ihtiyacım var, hem de hiç olmadığım kadar.

Oliver bir kolunu bana dolayarak, "Hadi," diyor ve yataktan kalkıyor. Beni ayaklarımın üzerine yatırıyor ve yanaklarımı avuçlarının arasına alıyor. Gözleri sevgi dolu, ifadesi çok yumuşak ve nazik. Yanaklarımdan aşağı bir gözyaşı seli daha dökülüyor.

Onu hak edecek ne yaptım ki? O hayatımdaki iyi olan her şey, doğru olan her şey. Hiçbir şeyden bu adamdan ve onun hakkında hissettiklerimden emin olduğum kadar emin olmamıştım. Dünyamın anlam kazanmasının sebebi o. Ve ona karşı hiç şu an hissettiğim kadar değersiz hissetmemiştim.

"Benimle gel," diyor, gözyaşlarını nazik elleriyle uzaklaştırarak. Memnun kaldığında

elini benimkinin içine sokuyor, parmaklarımızı birleştiriyor ve sonra beni dolaba doğru çekiyor. "Bunu sana düğünden sonra gösterecektim ama bence şimdi görmelisin."

Düğmeye basıyor, dolabı ışıkla dolduruyor. Bu dolabın içinde kendimi prenses gibi hissediyorum. Neredeyse yatak odamız kadar büyük, benim için bir makyaj masası ve bir şezlong var. Odanın ortasındaki sehpa, yıllar boyunca bana aldığı mücevherlerle dolu. O kadar çok var ki, sanki beni mücevherlerle donatmak istiyor. Çoğu, biz daha üniversitedeyken alınan kostüm takıları. Her bir parçayı seviyorum.

"Buraya otur," diyor, beni şezlonga götürüyor ve istediği yere oturana kadar omzuma hafifçe bastırıyor. Saç tellerimi yüzümden uzaklaştırmadan önce bir süre dudaklarımı ısırarak için yüzümü yukarı kaldırıyor. "Rahat mısın?"

"Evet."

Gülümsüyor ve sonra dolabın derinliklerine doğru ilerliyor. Kıvrılıp o etrafta dolanırken onu dinliyorum. Bana doğru geri adım atması uzun sürmüyor. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş ve boynundan aşağı sarkıtmış. Elindeki kutu sarılı değildi.

"Bekleme konusunda pek iyi değilsin Oliver," diyorum, kendime rağmen gülümseyerek. Düğün sonrasına kadar birbirimize hediye almayacağımıza söz vermiştik ama o bana bir şeyler vermeye devam ediyor. Her gün farklı bir bahanesi var.

"Bu seferki farklı," diyor ve beni öne doğru eğerek arkamdaki şezlonga yerleşmemi sağlıyor. Kutuyu kucağıma koyuyor ve sonra yanağımdan öpüyor. "Bu senin için değil, kelebek."

"Oh," diye fısıldıyorum, kutuya bakarak. "Bu babanın bana verdiği bir şey." "Gerçekten mi?"

"Aç şunu."

"Belki de açmalısın."

"Açmalısın," diye karşı çıkıyor. "İçinde ne olduğunu zaten biliyorum. Şimdi senin de görmen gerek." "Patronluk taslıyorsun."

Kıkırdıyor, nefesi saçlarımın yüzümün etrafında dans etmesine neden oluyor. "Aç şunu, kelebek. İçinde ne olduğunu görmelisin."

Derin bir nefes alıp veriyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum. Kutu büyük değil ama görüldüğünden daha ağır. Kapağını dikkatlice kaldırıp bir kenara koyuyorum. "Bu bir fotoğraf albümü."

"Sadece fotoğraflar değil," diye mırıldanıyor Oliver, kollarını bana dolayarak. "Babanın en sevdiği şeylerle ilgili ayrıntılı talimatlarını içeriyor. Seninle evleneceksem, sana nasıl bakacağımı bilmem gerektiğini söyledi."

"Oliver," diye fısıldıyorum, afallamış bir halde. "Ciddi misin sen?"

"Kendiniz görün," diyor albümün kapağını açmak için uzanırken.

İlk sayfa gözlerimi yaşarttı. Babam ilk sayfaya ağır bir karalamayla *Bir Kelebeğin Bakımı ve Beslenmesi*'ni yazmıştı. Hatta bir kelebek çizmeye çalışmış ama çok iyi bir iş çıkaramamış. Kanatlı bir karıncaya benziyor ama ben yine de seviyorum.

Sayfayı çevirdiğimde en sevdiğim filmlerin bir listesini buldum, hangilerinin beni ağlattığı ve hangilerinin güldürdüğü hakkında notlar vardı. Hatta Jurassic Park gibi izlememe asla izin verilmemesi gereken filmlerin bir listesini bile eklemiş, çünkü küçük bir kızken bana kabuslar yaşatmıştı.

Oliver sayfaları çevirirken bana sarılıyor, babamın burada mutlu olmam için ona bıraktığı talimatları okurken hüngür hüngür ağlıyorum. Hasta olduğumda sevdiğim çorbayı nasıl yapacağıma ve Noel'de hangi şekerlemeleri yemeyi sevdiğime dair talimatlarla birlikte en sevdiğim şeylerin hepsi orada. Erkek grubu dönemim ya da hayatımı kurtarmak için lastik değiştiremediğim gerçeği gibi utanç

verici şeyler bile

orada.

Ben okurken, ağlarken ve sonra biraz daha ağlarken Oliver bana sıkıca sarılıyor.

"Seni seviyor kelebeğim," diye fısıldıyor Oliver son sayfaya geldiğinde. "Bu dünyada tek istediği senin burada mutlu olman. Hayatının geri kalanında seni mutlu etmek için ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin oldu."

"İkinizi de hak etmiyorum!" Albümü bir kenara bırakıp kendimi Oliver'a doğru fırlatarak ağlıyorum. Gözyaşlarım hâlâ yüzümden akıyor ama üzgün müyüm, mutlu muyum, bunalmış mıyım ya da üçünden de biraz mı emin değilim. "Bu ne zamandır sende?"

"İki yıl," diyor.

"Senden ayrılmaya çalıştığım zaman," diye fısıldadım. Mezun olmadan hemen önceydi. Sırf bana yakın olmak için Stanford'da bir yöneticilik işi almayı planlıyordu ama ben buna izin veremezdim. Onun kalbi buradaydı. Ait olduğu yer burasıydı. Mantığımı dinlemeyi reddetti, ben de ayrılmamız gerektiğini düşündüğümü söyledim. Söylediğim anda pişman oldum, ama sözümü geri alamadan hışımla çıkıp gitti ve iki gün boyunca ortalıkta görünmedi. Geri döndüğünde enkaz halindeydim. Bana gitmeme asla izin vermeyeceğini söyledi. Stanford'daki işi reddetti ve onun yerine gidip gelmeye başladı.

"Başka ne yapacağımı bilemedim, o yüzden babanı görmeye gittim," diyor, ayaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde şezlongda yan yana uzanmamız için bizi döndürerek. "Bana senin özel bir kelebek olduğunu ve benim bir saniye bile acı çekmemem için kendi kalbini kırabileceğini hatırlattı."

"Pişman olmanı istemedim," diye fısıldadım. "Sen buraya, üzüm bağına aitsin."

"Biliyorum." Ona gülümsüyor, ifadesi yumuşak. "Baban bana kızdığın için çok sinirlendi. Sanırım bütün gece bunun üzerinde çalıştı çünkü ertesi sabah bunu bana vermek için geldi, kafamı kıcımdan çıkarmamı ve kızıyla evlenmeye layık bir adam olmamı söyledi."

"Sen her zaman o adamdın. Sen her zaman buna layıktın," diye mırıldanıyorum, sulu gözlerini kırıştırarak. "Nasıl oldu da bana bundan hiç bahsetmedin?"

"Çünkü kitaba hiç ihtiyacım olmadı kelebek," diyor. "Seni tanıyorum ve kalbini biliyorum. Seni mutlu etmek benim işim, bu yüzden onu dolaba koydum, babanı çok özlemeye başladığında sana vereceğimi düşündüm. Ama ona düşündüğümde biraz daha erken ihtiyacım oldu."

"Bana sonsuza dek kızacak diye çok korkuyorum," diye fısıldıyorum.

"Sana sonsuza dek kızgın kalamazdı." Oliver burnunu benimkine çarptı. "O senin baban, bebeğim. En sevdiği kişi ben değilim çünkü beni sevmen onu ve anneni geride bırakman anlamına geliyor ama onun senin için istediği tek şey mutluluk. Bunun Tennessee'ye geri dönemeyeceğin anlamına geldiğini bilse bile, senin mutlu olmanı istedi. Ona zaman ver. Bu bebeği en az bizim kadar seveceğine söz veriyorum."

"Tamam," diye fısıldıyorum, haklı olması için dua ediyorum. Öyle olmak zorunda çünkü başka bir seçenek yok. Bir yetişkin ve yakında anne olacak olabilirim ama babama her zaman ihtiyacım olacak. Ebeveynlerimiz asla unutamadığımız tek şeydir.

Altıncı Bölüm

Oliver

"Oliver," diye homurdanıyor Grant, donuk gözlerle bana bakarak. Güneş daha yeni doğdu ama bu önemli. Dün gece benden daha iyi uyumuş gibi görünmüyor. Lucy nihayet gece yarısından biraz sonra uyuyabildi ama ben uyuyamadım. Bu sorun çözülene ve o tekrar mutlu olana kadar dinlenmeyeceğim. Dinlenemem.

"Konuşmamız gerek," diyorum konukevinin sundurma korkuluklarına yaslanarak.

Grant iç geçiriyor ve kapının arkasından kapanmasına izin vererek dışarı çıkıyor. "Daha erken geleceğini düşünmüştüm," diyor kollarını kavuşturarak. Kapıya yaslanıp başını yana eğiyor. "O nasıl?"

"Yıkılmış durumda."

İrkildi.

"Ondan nefret ettiğini düşünüyor."

Dişlerini sıkıyor, çenesindeki kaslar titriyor.

"Ne olursa olsun, sana söylemeliydik," diyorum. "Söylemediğimiz için ben suçluyum. O şekilde öğrendiğiniz için çok pişmanım. Ama bebek konusunda kızgınsan, bunu aşmanı istiyorum. Kızının bunu aşmana ihtiyacı var."

"Bana söylemeliydin," diyor, sesi yumuşak.

"Biliyorum," diyorum çünkü o haklı. "Sana söylersek tam da böyle bir şey olacağından endişeleniyordu, ben de düğün sonrasına kadar beklemeyi kabul ettim. Şu anda yeterince derdi var. Belli ki yanlış yapmışım çünkü olan oldu zaten."

"Ondan asla nefret edemem. O benim kızım, benim bebeğim."

"Bunu biliyorum. O da biliyor ama o da Lily'nin kızı," diye hatırlatıyorum ona. "Onun kalbinin ne kadar büyük olduğunu ve ne kadar şiddetle sevdiğini çok iyi biliyorsun. Hayatı boyunca sana saygı duydu, seni memnun etmeye çalıştı. Şimdi seni hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor. Suçlu hissediyor. Bunu düzeltmen gerek. Nasıl düzelteceğin umurunda değil ama düzelt. Sen düzeltene kadar o iyi olmayacak."

Yüzündeki ifade anlaşılmasa da bir şekilde bana bakıyor. Yine de benim ya da taleplerim hakkında ne düşündüğü umurunda değil. Söz konusu kızı olduğunda, onu mutlu etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Bundan hoşlanmak zorunda değil. Hatta beni sevmek zorunda bile değil. Ama onu aramızda seçim yapmaya zorlamayacak ya da bu düğünü durdurmaya çalışmayacak. Babası olması umurunda değil. Kendi kalbini kurtarmak için onun kalbini kırmasına izin vermeyeceğim.

Eğer düşündüğümün yarısı kadar bir adamsa -ki ona büyük saygı duyuyorum- o da buna izin vermez.

onu sevdiği gibi seviyor çünkü o iyi bir adam ve çok iyi bir baba. Benim de çok iyi bir babam var ama iki hafta önce kırılğan beyaz bir çubuğun üzerinde iki pembe çizgi belirene kadar bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamamıştım. Şimdi anlıyorum. Baba olmak, ortaya çıkmak ya da kurallar koymak demek değildir. Çocuğunuzu her şeyden çok korumak demek. Günün her dakikasında onlar için endişelenmek demek. Onların bir saniye bile acı çekmemesi için kendi kalbini kırmak demek. Bebeğimiz henüz dünyaya gelmedi ama onun için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını şimdiden biliyorum. Sırf onu korumak için savaşmayacağım ordu, yakmayacağım köprü yok.

"Sen küçük cesur bir orospu çocuğusun, değil mi?" Grant sonunda başını sallayarak mırıldanıyor. Yine de kızgın değil. Gözlerinde parıldayan saygıyı görüyorum.

"Eğer Lily olsaydı, şu anda burada olup aynı taleplerde bulunmayacağını söyle bana," diyorum, bunu bana söyleyemeyeceğini çok iyi biliyorum. Lucy gibi bir kadını sevmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyor çünkü onun annesini seviyor.

Cevap vermek yerine homurdanıyor, bu da yeterli bir cevap.

"Düzelt şunu Grant," diyerek direği itiyorum. Gittiğimi fark etmeden önce eve dönmem gerekiyor. Sabahları hastalanıyor. Uyandığında yanında ben olmadan uyanmasını istemiyorum. "Yarınki düğüne gelmeyeceğini düşünerek bütün gece ağladı."

"Beni mahveden şey bunu kaçıracağımı düşünmüş olması." Başını sallıyor, gözlerinde acı var. "Bundan daha iyisini bilmeli."

"Biliyor," diyorum. "Ama tüm hayatı değişiyor. Ona her zaman yanında olacağını hatırlatmana ve onun için mutlu olmana ihtiyacı var. Sen iyi olana kadar rahat edemeyecek." Merdivenlerin yarısında duraksıyorum ve omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. "Bilgin olsun, orada mutlu olacağını düşünsem onu yarın Tennessee'ye geri götürürdüm ama olmayacağını ikimiz de biliyoruz. Ait olduğu yer burası."

"Siktir," diye homurdanıyor. "Biliyorum."

Bence biliyor. Okula gitmek için ülkenin öbür ucuna taşınmasına izin vermesinin tek nedeni bu. Evde bulamadığı bir şeyi aradığını biliyordu. Dünyadaki yerini, mutlu sonunu. Ve ikisi de her zaman burada, benim yanımda olacak.

"Ne çalışman gerekiyorsa çalış, ama hızlı çalış," diye emrediyorum, merdivenlerden aşağı koşarak iniyorum. Dün gece buz tutmuş çimenler ayaklarımın altında çıtırdıyor. Uzun sürmeyecek. Bir ya da iki saat içinde güneşin parlak ışınları altında buharlaşacak. "Öğlen evde olman gerekiyor."

"Sen gerçekten otoriter bir orospu çocuğusun, değil mi?"

"Ne gerekiyorsa," diye hatırlatıyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum. Bu bana umut veriyor.

Bunu düzeltecektir. Ben istediğim için değil, o böyle biri olduğu için. Bir baba.

"O nasıl oğlum?"

"Mahvolmuş durumda," diye mırıldanıyorum babama, odanın diğer ucundan Lucy'yi izlerken. Oturma odasında en yakın arkadaşı ve küçük kız kardeşiyle konuşuyor ama Lucy üzgün olduğunda saklanamıyor. O güzel mavi gözler onun ruhuna açılan pencereler gibi, hissettiği her şeyi paylaşıyor. Bugün çok şey hissediyor. Saat neredeyse öğlen oldu ve Grant ile Lily hâlâ gelmedi.

Lucy gibi Grant'in de işleri halletmesi zaman alıyor. Her yönden bir elmanın iki yarısı gibiler. Ama keşke acele etse. Yakında ortaya çıkmazsa, düğünü iptal etmeye çalışacağından biraz endişeliyim. Bunun olmasına izin vermem mümkün değil elbette. Ama yarın onu mihraba sürüklemek zorunda kalmamayı tercih ederim.

"Grant'ten haber var mı?"

"Bu sabah gidip onu gördüm." Elimi yüzümde gezdirerek iç geçirdim. "O şekilde öğrenmesine izin verdiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

Bu sabah herkese bebeğimizi söylemeye karar verdik. Hepsi bizim için çok heyecanlandı. Annem ve Luna Teyze ağladı. Lucy'nin teyzesi Sienna da öyle. Sanırım herkesin onun için bu kadar mutlu olduğunu görmek Lucy'ye yardımcı oldu. Ama anne ve babasının bu haberi bizimle kutlamak için burada olmaması kalbini kırdı. Hayatının geri kalanında babasının kazara, annesinin ise öfkeyle öğrendiğini hatırlayacak.

Daha koridora bile çıkmadık ve ben şimdiden onunla dalga geçiyorum. Bu onun hayatının en mutlu zamanı olmalıydı. Onun yerine, dün gecenin çoğunu ağlayarak geçirdi, babasının onu asla affetmeyeceğinden korkuyordu. Onun için endişelenmekten aklımı kaçıyorum.

"Olur böyle şeyler oğlum." Babam elini omzuma koydu ve sıktı. "İkiniz de onun orada olduğunu bilmiyordunuz."

"Evet," diyorum ve sonra tekrar iç çekiyorum. Hâlâ kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Kelebeğim üzgün. Kayınpederim üzgün. Noel arifesindeyiz. Noel arifesinde kimse üzgün olmamalı.

"Nathan annenin Ridley'e hamile olduğunu benden önce biliyordu," diyor babam Lucy'yi izlerken. Başını Lilah'ninkine yaslamış, Paisley ne fısıldıyorsa onu dinliyor. "Gerçekten mi?"

"Evet," diyor. "Annenle o kaybolmadan önce bir hafta sonunu birlikte geçirdik. Eve bir yüzükle geldiğimde onu gitmiş buldum. Kalbim paramparça olmuştu. Dört ay sonra geri döndüğünde o kadar güzeldi ki. Onu tekrar görmek beni mahvetti ve bununla iyi başa çıkamadım. Bana hamile olduğunu söyleme şansı bile olmadı." Bira şişesinden bir yudum alıyor, bu anı onu tedirgin ediyor. "Nathan onu ağlarken bulduğunda, ona bebekten bahsetti. Amcan benimle mutlu olmadı."

"Kahretsin," diye mırıldandım, şaşırmış bir halde. Bize bunların hiçbirini anlatmadılar. Ben de hiç sormadım. Sanırım her zaman mutlu ve aşık olduklarını varsaydım. "Neden gitti?"

"Annesi öldü," diyor, sesi yumuşak. "Kendime acımaya o kadar kaptırmıştım ki, ne olduğunu ya da neden gittiğini sormak için onu bulmaya hiç çalışmadım. Kafamı kıcımdan çıkaramadığım için tek başına çok zor şeyler yaşadı. Ve bunu benim bebeğimi taşıyarak yaptı. Neredeyse otuz yıl oldu ve ben hala çok pişmanım. Yanında olup ona yardım etmeliydim."

"Geri döndüğünde hamile miydi?"

"Eğer sorduğun buysa, kardeşin benim çocuğum."

"Öyle değil." Başımı sallıyorum. Ridley tıpkı ona benziyor. Babamın oğlu olduğunu inkâr edemem. "Sanırım hamile olduğu süre boyunca hep senin yanında olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle olmalıydım." Birasından bir yudum daha alıyor, bakışları Lucy'den anneme kayıyor. Annem Noel ağacının önünde kız kardeşlerimle ileri geri fısıldaşıyor. Üçünün ne planladığı ya da ne planladığı belli değil. Her zaman bir şeylerin peşindeler. "Nathan mantıklı konuştu"

Anneni sonsuza dek kaybetmeden önce kendimi toparlamam ve onun için savaşmam gerektiğini fark etmemi sağladı."

"Bir de şu haline bak," diye mırıldanıyorum, işlerini hallettikleri için rahatlamış bir şekilde. Annem ve babam evliliği kolay, zahmetsiz gösteriyor. Babam annemin bastığı yere tapıyor ve bunu herkes biliyor. Annem her zaman mutlu, her zaman gülümsüyor.

"Bundan otuz yıl sonra, benim yaşadığım pişmanlıkları yaşamayacaksın oğlum," diyor. "O kıza çok iyi bir erkek oldun, bundan sonra da çok iyi bir koca ve baba olacaksın. Lucy bebeği öğrendiğini hatırladığında, yalnız olduğunu hatırlamayacak. Yalnız hasta olduğunu ya da yalnız endişelendiğini hatırlamayacak. Ve babasının bebeği öğrendiğini hatırladığında, onunla tek başına yüzleştiğini hatırlamayacak çünkü bunu yapmadı. Siz onun yanındaydınız. Hatırlayacağı şey bu olacak. Onunla birlikte olduğun gerçeğini. Gerisi kendiliğinden hallolacaktır. Aslında, şu anda kendi kendine çözülüyor gibi görünüyor."

Bakışlarını takip ettiğimde Lily ve Grant'in ellerinde paketlerle ön kapıdan girdiklerini görüyorum. Onları görünce içime bir rahatlama yayılıyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Tanrı'ya şükür buradalar. Kızıma bugün gerçekten istediği tek şeyi veremeyeceğim diye çok endişeleniyordum. Babasını.

"Ne olursa olsun, ona iyi bak. Senden beklediği şey bu." "Teşekkürler, baba."

"Sizi birkaç dakika yalnız bırakayım. İyi şanslar," diyor ve annemle kız kardeşlerime doğru yürümeden önce sırtımı sıvazlıyor.

Paisley Lucy'yi dürter ve Lucy başını kaldırdığında Lily ve Grant'in kapıda durduğunu görür. Lily her zamanki gibi gülümsüyor ama Grant kasvetli. Aslında gergin görünüyor. Adamın hayatında bir gün bile gergin olduğunu sanmıyorum.

Lucy ayağa fırlıyor ve sonra sanki ailesine merhaba mı demesi gerektiğinden yoksa onların kendisine gelmesini mi beklemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi duruyor. Yanına gitmek için hızla hareket ederek ona doğru yola çıkıyorum. Odanın içinde bir düzine göz beni takip ediyor. Herkes dün gece ne olduğunu bilmiyor ama hepsi bir şeyler olduğunu biliyor. Lucy'yi tanıyıp da üzgün olduğunu anlamamak imkânsız. Sanırım o üzüldüğünde melekler ağlıyor.

"Hadi gidip ailene merhaba diyelim, kelebek," diyorum ve yanına vardığımda kolumu beline doluyorum.

Minnettar bir iç çekişle bana yaslanıyor ve ona destek olmama izin veriyor.

"Yemek odasına geçelim," diyor babam, odayı kaplayan tam sessizlikte sesi yüksek çıkıyor. "Öğle yemeği neredeyse hazır."

Kimse tartışmıyor. Hepsi ayağa kalkıyor ve Lucy'nin ailesiyle bir an geçirebilmemiz için konuşmayı bırakıyorlar. Paisley ve Lilah, ihtiyacı olduğunda burada olduklarını hatırlatmak istercesine kızımın elini sıkıyor ve ardından herkesi odadan çıkarken takip ediyorlar.

Sesi de yanlarında götürüyorlar. Onlar odadan çıkarken, dördümüzün üzerine bir sessizlik çöküyor. Doğal olmayan bir ses. Lucy sanki o da duyuyormuş gibi yanımda titriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kulağına.

Grant ikimizi izliyor, ifadesi okunamıyor.

Lily kucagındaki paketleri sehpanın üzerine koymak için dönüyor ve sonra öne doğru koşuyor. Kenara çekilip Lucy'yi kucaklamasına izin veriyorum.

"Mutlu Noeller, bebeğim," diyor.

"Mutlu Noeller anne," diye fısıldıyor Lucy annesine sarılarak. "Geldiğinize çok sevindim." "Tabii ki geldik," diyor Lily, kızının yanağını okşamak için geri çekilerek. Bu çok garip. Lucy bakıyor

Grant'e o kadar çok benziyor ki, annesiyle yan yana geldiğinde kimin kızı olduğu anlaşılmıyor. O ve Lily ikiz olabilirler. İkisi de büyük mavi gözleri ve daha da büyük kalpleri olan minik sarışınlar. Lucy gibi Lily de hiçbir yabancıyla ya da çözemeyeceği bir sorunla karşılaşmamıştır. Lucy'nin yaramazlık tutkusu annesinden geliyor. Lily yıllardır Grant'i diken üstünde tutuyor. "Senin adına çok mutluyum Lu. En iyi anne sen olacaksın."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor kızım, annesine tüm gücüyle tutunarak.

Lily onun sırtını okşuyor ve kulağına benim duyamayacağım bir şeyler fısıldıyor.

Lily nihayet onu bıraktığında Lucy babasına, "Mutlu Noeller baba," diye fısıldıyor.

Endişelendiğinde yaptığı gibi parmaklarını birbirine doluyor. "Burada olmana gerçekten çok sevindim."

Grant uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı. Çenesini kırmak zorunda kalacağımdan endişelenmeme yetecek kadar uzun bir süre. Sonra bir küfür savurdu ve kızına uzandı.

"Seni seviyorum Lu," diye hırlıyor.

"Baba," diye hıçkırıyor Lucy, adam onu kollarının arasına alırken. Lucy kendi kollarını onun boynuna doluyor ve sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi sarılıyor. Gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından aşağı dökülüyor.

Bir kez olsun, onları gördüğümde dünyayı parçalamak istemiyorum. Bunun yerine rahat bir nefes alıp Grant'i buraya getirdiği için Tanrı'ya şükran dualarımı gönderiyorum. Noel mucizelerinin var olduğuna dair bir kanıtı ihtiyacım varsa, sanırım o da bu.

Kelebeğim artık iyi olacak. İliklerime kadar biliyorum.

Yedinci Bölüm

Lucy

"Kuşlaşabilir miyiz?" Babama soruyorum, ondan birkaç adım ötede duruyorum. Mutfakta, pencereden üzüm bağına bakıyor. Diğer herkes oturma odasında, hediyeleri açmaya hazırlanıyor. Benden başka kimse babamın dışarı çıktığını görmedi. Buraya geldiğinden beri sessizdi. Ama o burada. Bana düşündüğüm kadar kızgın olmadığına dair umut veriyor.

"Burada mutlu musun Lu?" diye soruyor, hâlâ pencereden dışarı bakarken.

"Çok mutluyum," diye fısıldıyorum, parmaklarımı birbirine geçirerek. "Burayı çok seviyorum baba." "Güzel," diyor boğazını temizleyerek. "Bu çok iyi."

"Bana kızgınsın."

İç çekerek korkumu doğruluyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, taşmakla tehdit ediyor. Gözlerim ağlamaktan yoruldu. Eğer önümüzdeki yedi ay böyle geçecekse Oliver için üzülüyorum. Ağladığımda bunu pek iyi karşılamıyor... ve son zamanlarda yaptığım tek şey ağlamak.

"Sana hiç kızmadım Lucy," diyor babam, yüzünü bana dönerek.

"Senin kuralını çiğnedik." Alt dudağım titriyor.

"Buraya gel," diyor elini bana doğru uzatarak.

Odanın öbür ucundan ona doğru uçuyorum ve bir bowling topu gibi ona çarpıyorum. Kıkırdıyor ve kollarını bana doluyor. Tıpkı Oliver bana sarıldığında olduğu gibi, babam sarıldığında da kendimi güvende hissediyorum. Bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum ama sanki beni sıktıklarında tüm dünyayı uzak tutuyorlar. Annem bir keresinde bana babam ve Oliver gibi erkekleri sevmenin devlerle birlikte yürümek anlamına geldiğini söylemişti. Sanırım haklıydı. Babam ve nişanlım benim için hayattan daha büyükler. Yapamayacakları hiçbir şey yok. Öldüremeyecekleri ejderha yok.

Bir gün ben de onlar gibi olmak istiyorum.

"Dün bir şeyin farkına vardım," diyor babam sırtımı sıvazlayarak. "Ben bir aptalım." "Baba."

"Bu doğru, bebeğim. Ben bir aptalım," diyor, sesi sert. "Sana bakıyorum ve her zaman ejderhaları öldürmek için bana ihtiyaç duyan küçük kızı görüyorum, ama o küçük kız uzun zaman önce büyüdü. Dışarı çıktı ve dünyayı kendi başına fethetti, o ejderhaları nasıl öldüreceğini kendi kendine öğrendi. Ve sonra prensini buldu."

"Sana hâlâ ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

"Kendime kızgındım bebeğim," diyor ve ben ona bakana kadar başımı kaldırıyor.

"Neden?"

"Korktuğun şey haline geldiğim için," diyor sertçe yutkunarak. "Benim görevim her zaman seni inciten şeylerden korumaktı. Yolun bir yerinde ben de onlardan biri oldum."

"Yapmadın," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. "Beni asla incitmedin. Sen beni asla incitmezsin, baba." Beni, kız kardeşimi ya da annemi kurtaracağını düşünseydi kendi kalbini bile sökerdi. Bundan hiç şüphe etmedim, bir kez bile.

"Yaptım," diye karşı çıkıyor. "Sen her zaman kalbinin sesini dinledin ve kendi kurallarını koydun. Bu yönden tıpkı annene benziyorsun, anlıyor musun? Yaptığın her şeye tüm kalbinle sarılıyorsun ve asla arkana bakmıyorsun. Oliver'ı eve getirdiğin anda seçimini yaptığını anlamıştım. Geri çekilip hayatını yaşamana izin vermeliydim ama senin için endişeleniyorum evlat. Senin için hep endişeleneceğim."

"Benim için endişelenmene gerek yok, baba. Oliver bana bir şey olmasına izin vermez."

"Endişelendiğim şey bu değildi," diyor. "Oliver'la tanıştığım anda onun senin hayatında kalıcı olduğunu anlamıştım. Birbiriniz için yaratıldığınız gözleri olan herkes için çok açıktı. İkinizi kendi halinize bıraksaydım, dört yıl önce evlenmiş ve bebek sahibi olmuş olurdunuz."

Muhtemelen bu konuda yanılmıyor. Oliver'a kalbimi verdiğim günden beri ondan eminim ve onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Onun için vazgeçemeyeceğim ya da feda edemeyeceğim hiçbir şey yok. İşte bu yüzden iki yıl önce ondan ayrılmaya çalıştım. Benim mutluluğum için kendi mutluluğunu feda edecekti. Bunu yapmak onu mutsuz edecekken bunu yapmasına izin veremezdim.

"İkinizin de önce biraz büyümenizi, üniversiteyi bitirmenizi ve bebekleri işin içine katmadan önce birlikte olmanın tadını çıkarmanızı istedim," diyor babam. "İkiniz için de bu kararı vermek bana düşmezdi, ama yaşlı bir adamı küçük kızı için en iyisini istediği için suçlayabilir misiniz?"

"Bunun için sana hiç kızmadım," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum ama dün gece yüzündeki ifadeyi gördüm bebeğim. Bebeği bildiğimi anladığında, söyleyeceklerimden gerçekten korktun" diyor, sesi duygu yüklü. "İnatçı bir piç olduğum için bir keresinde Sienna teyzeni neredeyse kaybediyordum. Yüzündeki o ifadeyi görünce, her zaman düşündüğüm kadar değişmediğimi fark ettim." Ağır iç çekişi o kadar pişmanlık dolu ki kalbimi sızlatıyor. "Kurallarımı çiğnemenin seni daha az sevmeme neden olacağını düşünmene neden olduğum için nefret ediyorum."

"Oliver'dan nefret etmeni istemedim," diye itiraf ediyorum. "Beni çok seviyor baba. Bana karşı çok iyi davrandı ve biliyorum ki o da harika bir baba olacak. Verdiği sözü tutamadığı için ona kızmanı istemedim. Çok çabaladı."

"Biliyorum." Babam bana gülümsüyor. "Çocuğun senin hakkında ne hissettiğini biliyorum Lu. Gözleri olan herkes onun senin için ne hissettiğini biliyor. Ama kız babası olmak çok zor bir şey bebeğim. Kızlarımızın büyüüp iyi bir erkek bulmaları için dua ederken bile büyüüp iyi bir erkek bulacakları günden korkuyoruz. Oliver iyi biri."

"O en iyisi," diye fısıldıyorum.

"Senin için cehennemde bile sürünür."

Gülümsüyorum çünkü o haklı. Oliver benim için cehennemde bile sürünür. Bunu biliyorum çünkü ben de onun ve bebeğimiz için aynı şeyi yapardım.

"Gerçekten düğününü kaçıracağımı mı düşündün, Lulu?"

"Ben... Bilmiyorum." İfadesinde suçluluk duygusu belirlediğinde yüzüm düşüyor. "Beni ne kadar sevdiğini biliyorum baba. Bundan hiç şüphe etmedim. Nasıl şüphe edebilirim ki? Her zaman benim, Lilah'ın ve çocukların yanında oldun. Ama sanırım beni hayal kırıklığına uğratacağından korktum."

"Hayatında beni hayal kırıklığına uğrattığın tek bir an bile olmadı Lucy Eloise," diye homurdanıyor, gözlerinde şimşekler çakıyor. "Hayatta nereye gittiğin ya da ne yaptığın önemli değil."

"Benim kızım olduğun için her zaman gurur duyacağım." "Baba," diye fısıldıyorum.

"Ben de Oliver'dan hiç nefret etmedim evlat. O seni böyle severken nasıl nefret edebilirim ki?" diye soruyor ve adını hıçkırarak söylememe neden oluyor. "Senin adına mutluyum bebeğim. Sadece kendim ve annen için biraz üzgünüm. Sen buraya aitsin ama bu seni çok özlemeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Seni çok özleyeceğim baba."

Gülümsüyor, gözleri nemden parlıyor. "Yapacağını biliyorum Lu. Ama artık benim torunumu taşıyorsun. Annen ve benim sık sık ziyarete gelmeyeceğimizi düşünme, bizden bıkacaksın."

"Asla," diye yemin ediyorum, gözyaşlarımın arasından gülümseyerek. "Senden asla bıkmam."

Bana sırtlıyor ve sonra beni bir kez daha kucaklıyor. "Torunum sağlıklı mı?" "O mükemmel," diye fısıldıyorum.

"O mu?" Babam geri çekildi ve tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Oliver'ın kız çocuk sahibi olmasına izin yok. Ben yasakladım."

Dudaklarından içten bir kahkaha dökülürken babamın gözleri parlıyor. Bebeği öğrendiğimden beri ilk kez tüm endişelerim yok oldu. Bana kızgın değil. Oliver'dan nefret etmiyor.

İstediğim her şey elimin altında.

Tanrı dünkü duamı duydu mu bilmiyorum ama duymuş olabileceğini düşünüyorum. Sanırım bu onun cevabı.

Her şey yoluna girecek.

Sekizinci Bölüm

Oliver

"Sakın buraya gelmeye cüret etme, Oliver Gregory Goodson!" Lucy kapıdan bağırarak beni gülümsetti. "Törene kadar gelinliğimi görmen yasak."

"O zaman acele et kelebek," diyorum alnımı kapıya yaslayarak. "On dakika içinde koridorun sonunda bir randevumuz var." Elbisesini görmek için can atıyorum, hem içinde bir melek gibi görüneceğini bildiğim için hem de bu gece onun üzerinden ne çıkaracağımı görmek için sabırsızlandığım için. Tüm töreni ereksiyonumu rahipten saklamaya çalışarak geçireceğimi şimdiden biliyorum. Smokin ceketleri neden daha uzun değil, bilmiyorum. Nesillerdir erkekler düğün günlerinde penislerini saklamaya çalışıyor. Birilerinin şimdiye kadar bu sorunu çözmüş ve ceketleri bize yardımcı olacak kadar uzun yapmış olması gerekirdi.

"Beni acele ettirmeyi bırak!" Lucy bağırır ve odadaki herkesi güldürür. "Meşgulüm." "Bir dakikalığına buraya gel, sonra gideceğim."

"Beni göremezsin," diyor.

"Seni görmeme gerek yok, kelebek. Sadece elini kapıdan uzatmana ihtiyacım var," diye söz veriyorum, kulaktan kulağa gülümseyerek. O ve Grant yerleştiğine göre, her zamanki parlak ve neşeli haline geri döndü. Dün gece onu çok özledim. Ama misafirhanede anne ve babasıyla kalıp kalamayacağını sorduğunda ona hayır diyemedim. O bilmiyor ama ben gözümü bile kırpmadım. Gecenin çoğunu konukevinin ön verandasında oturup güneşin doğmasını bekleyerek geçirdim.

Grant'in bütün gece orada olduğumu bilip bilmediğinden emin değilim ama bu sabah bana bir fincan kahve getirdi. Benimle birlikte salıncağa oturup güneşin doğuşunu izledi. Sonra beni verandadan kovdu ve Lucy beni orada bulup küplere binmeden önce eve gitmemi söyledi. Başka bir şey konuşmadık. Söylenecek fazla bir şey yoktu. O ve kızı iyi olduğu sürece, biz de iyiyiz.

Kapı kolu tıkrıyor.

Odanın içine düşmemek için arkama yaslanıyorum.

Yarım saniye sonra, Lucy'nin küçük eli çatlaktan görünür.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı onunkilere geçirerek. Elini ağzıma götürüp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye söz veriyorum, sesindeki endişeye gülümseyerek. Onun dikkatli planlaması, ailesindeki kadınlar ve benim ailemdeki kadınlar arasında, bu işte tek bir aksaklık çıkarsa şaşıracağım.

Düğün. Görevi olan bir kadından daha korkunç bir şey yoktur ve tanıdığım her kadın bu düğünü Lucy'nin hayallerindeki Noel düğününe dönüştürmek için görev başında. Cennet ve cehennemin birleşik gücü bile onların gazabını göze alacak kadar cesur değil. Biz ölümlü erkekler kesinlikle değiliz. "Sadece seni görmem gerekiyordu, kelebek."

"Beni göremezsiniz. Gelinliğimin içindeyim."

"Öyle mi? Eminim içinde çok güzel görünüyorsunuzdur, bebeğim." "Belki," diyor ve beni tekrar gülümsetiyor. "Bebeğim nasılmış bakalım?"

"Karnı aç."

Kıkırdıyorum. "Ona annesinin acele etmesi gerektiğini söyle, o zaman yemek yiyebilir." "İşine bakmanı söyledi, Oliver Goodson," diye burnunu çekiyor.

Tekrar gülüyorum, alnımı kapı pervazına dayıyorum. Gıcırıyor ve kapıyı biraz iterek kapatıyor, sanki onu elbisesinin içinde gizlice gözetlemeye çalıştığımı düşünüyormuş gibi. Ama bunu asla yapmam. Dalga mı geçiyorsun benimle? Kıcıma tekme basar ve ailemdeki her kadın da ona sürekli tezahürat yapar. Bu tuhaf gelenek, bana hiç mantıklı gelmeyen nedenlerden dolayı kadınlar için kutsaldır. Sanki aptalca bir batıl inanç bu çılgın kadını sevmek şeklini değiştirebilirmiş gibi.

"Senin için bir şeyim var," diyorum cebime uzanarak.

"Oliver, bana bir şeyler vermeyi kes," diye yakınıyor.

"Asla." Küçük şekerleme paketini avucuna bırakıyorum. Annesi bana bu sabah midesinin rahatsız olduğunu ve kahvaltıda krakerden başka bir şey yemediğini söyledi. Kelebeğim yemek yemediğinde huysuzlaşır ve her zaman açtır.

"Oh, yemek!" diye bağıyor ve beni kıkırdatıyor.

"Bebeğimi besle, kelebek. Sonra da kıcını kaldırıp buraya gel ve beni dürüst bir adam yap." "Peki," dedi. "Ama zaten yapacağım şey bu olduğu için."

"Seni seviyorum."

"Hey, Oliver? Sonsuza dek senin olmak için sabırsızlanıyorum,"

diye fısıldar. "Sen zaten sonsuza dek benimsin, kelebek. Bu sadece bunu yasal hale getiriyor." "Seni seviyorum."

Elini tutuyorum ve isteksizce bırakmadan önce parmak eklemlerini tekrar öpüyorum. Küçük bir iç çekişle kapıyı itmeden önce bir dakika boyunca kapının diğer tarafında duruyor. Bu tatlı ses beni tam kalbimden vuruyor ve benim onu görmeye ihtiyacım olduğu kadar onun da beni görmeye ihtiyacı olduğunu anlamamı sağlıyor. Gergin değilim. Evlenmeyi sorgulamıyorum. Sadece yanımda o olmadan geçireceğim on dakikayı atlatmak için onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Hayatımın en uzun on dakikası olacak.

Arkamı döndüğümde Grant'ın kısa koridorun karşı ucundan beni izlediğini görüyorum. "Kızımı görmeye mi çalışıyorsun Oliver?"

"Hayır efendim," dedim, ona doğru yönelerek. "Törenden sonrasına kadar onu oyalayacak bir şeyler yiyebilir diye düşündüm."

Çenesini sallayarak başını sallıyor, gözleri yanımdan kapıya doğru kayıyor. Onu burada gizlenirken bulduğuma şaşırmadım. Karısı ve Lilah, Lucy ile birlikte içeride. Ona göre dünyasının en büyük kısmı o kapının ardında. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Benimki de öyle.

"Oraya girmeliyim," diyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Diye soruyorum ve sonra başını sallamasını bekliyorum. "Dışarı çıkmadan önce bir şeyler yemesi için zaman ayırdığından emin ol. Biz onu bekleyeceğiz."

"Olur," diyor.

"Teşekkürler."

Yanından geçmek üzereyken elini koluma atarak beni durdurdu.

"Onu hak ettiği şekilde sevdiğin için teşekkür ederim," diyor, sesi duygu yüklü. Aynı duygu gözlerine de yansıyor ve maviyi içtenlikle sarartıyor. "Muhtemelen bunu sana çok uzun zaman önce söylemeliydim, ama iyi bir otoriteye göre ben bir aptalım."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Bazıları çoğundan daha fazla," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Büyüdüğünü kabul etmek çok zor bir şey."

Ona iyi bak, beni duyuyor musun?"

"Hayattaki en büyük zevkim ona bakmak," diyorum, yalan söylemiyorum. Bu lanet gezegende benim için bu adamın kızımdan ya da karnındaki bebekten daha önemli bir şey yok. Eğer yapmam gereken buysa, onları güvende tutmak için ordularla savaşabilirim.

"Biliyorum." Grant saçlarını alnına doğru iterek iç geçiriyor. "Sen onun için iyisin. Muhtemelen onun için bu gezegendeki en iyi şeysin ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Onu tüm kalbinle sevmene ihtiyacı var çünkü o seni böyle sevecek. Şu anda da seni böyle seviyor."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor. Asla şüphe duymadığım tek şey kelebeğimin beni ne kadar sevdiğidir. Bana her gülümsediğinde, bana her dokunduğunda bunu hissediyorum. Beni sadece onun gibi bir kadının sevebileceği şekilde, varlığının her zerresiyle seviyor. Hiçbir şeyi saklamıyor.

"O zaman onun kalbini kendi kalbinmiş gibi koru," diye emrediyor Grant. "Onun kalbi ve karnındaki bebek sana verilmiş en büyük armağanlar. Bunu asla unutma."

"Yapmayacağım, efendim."

"Yapmayacağını biliyorum." Uzun bir süre bana baktıktan sonra başını salladı ve beni şoke etti. "Sana oğlum demekten gurur duyacağım Oliver. Ailemize hoş geldin."

"Siktir," diye mırıldandım, hazırlıksız yakalanmışım. Bugün bana söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında bu yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse, hayatımın geri kalanını ona kızı için doğru erkek olduğumu kanıtlayarak geçirmeyi bekliyordum.

Beni kucakladı ve sırtıma bir tokat attı. "Oraya git, evlat. Kızımızı sana sağ salim ulaştıracağım."

"Teşekkür ederim." Boğazımı temizliyorum. "Her şey için."

"Bana henüz teşekkür etme." Bana gamzesi görünen bir sırıtış fırlatıyor. Tanrı'ya şükür gözleri bütün hafta olduğundan daha açık renk. "O benim kızım. Onunla aynı yatakta yatan piç sensin. Önümüzdeki elli yıl boyunca huysuz bir orospu çocuğu olmaya niyetliyim. En az."

"Hadi bakalım," diyorum gülererek. Beni korkutmuyor. Kahretsin. Bir gün kızıma da aynı şekilde davranmayı planlıyorum. Büyüdüğünde, müstakbel kocasıyla aynı konuşmayı yapıyor olacağım. Eğer ona layıkrsa, bunu kanıtlamak için her gün kıcını yırtarak çalışacak. Tıpkı annesi gibi, o da daha azını hak etmiyor.

Grant sırtıma tekrar vuruyor ve sonra beni bırakarak Lucy'nin soyunma odasına doğru yöneliyor. Kapıyı çalana kadar izliyorum ve sonra dışarı çıkıp üzüm bağına doğru ilerliyorum.

Kış güneşi pırıl pırıl parlıyor, görünürde tek bir bulut yok.

Beyaz bir Noel değil ama burası Kaliforniya. Bir sonraki en iyi şey aydınlık bir Noel... ve bu Noel hepsinden daha aydınlık olacağı benziyor. Tam da küçük kelebeğimin istediği gibi.

Dokuzuncu Bölüm

Lucy

"Sen, Oliver, Lucy'yi kendin olarak kabul ediyor musun-"

"Evet," diye homurdanıyor Oliver, sesi net ve güçlü.

Yüzümü koluna gömüyorum ve kahkahalar etrafımızda çınlarken kıkırdıyorum. Sanki bir zaman çizelgemiz varmış gibi rahibi acele ettirmeye çalışarak nadir görülen bir formdaydı. Rahip itirazı olan olup olmadığını sorduğunda, evet demeyi düşünen herkesi bedensel zarar vermekle tehdit etti.

Kimse yapmadı. Sanırım hepsi benim deli adamın şaka yapmadığını biliyordu. "Bitirmesine izin vermelisin," diye fısıldadım.

"Hayır, bilmiyorum," diyor, beni kendisine doğru çevirerek. "Ne söyleyeceğini zaten biliyorum kelebek. Seni yasal eşim olarak kabul edip etmeyeceğimi soracak. Seni hastalıkta ve sağlıklıta, iyi günde ve kötü günde, hayatımın her günü boyunca sevip sevmeyeceğimi, koruyup korumayacağımı ve onurlandırıp onurlandırmayacağımı soracak. Cevabım evet. Evet, ne olursa olsun seni seveceğim. Evet, ne olursa olsun seni onurlandıracağım. Evet, ne olursa olsun senin için savaşıacağım. En kötü günlerinde bile her parçam senin olacak Lucy. Seni seviyorum."

"Oliver," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. "Beni ağlatıyorsun!"

"Sorun değil bebeğim," diye mırıldanıyor ve uzun bir sıra halinde birbirimize yaslanana kadar beni kendine doğru çekiyor. Başımı arkaya yatırıp bana sırtıyor. "Ağlarken bile çok güzelsin."

"İyi dedin genç adam," diyor rahip ona sırtarak.

"Ben yemin falan yazmadım," diye mırıldandım. Bunun yerine geleneksel yeminleri kullanmayı planlamıştık.

"Rahipten sonra tekrar edebilirsiniz. Sorun değil." Oliver gözyaşlarımı başparmağıyla uzaklaştırıyor ve sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi bana bakıyor. "Artık ne söylediğinin bir önemi yok Lucy Davis. Beni sevdiğini biliyorum."

"Seni seviyorum!" Ağlıyorum ve seyircilerdeki herkesi ayağa kaldırıyorum. "Sen hayatımın en güzel parçasısın Oliver. Seninle tanıştığım andan itibaren hayatımı değiştireceğini biliyordum. Patronluk taslayarak beni deli ettiğinde bile beni çok mutlu ediyorsun. Yani benden de evet." Rahibe baktığımda gülümsediğini görüyorum, gözlerinin ve ağzının etrafında derin gülme çizgileri oluşmuş. "Evet, onu seveceğim. Evet, onu onurlandıracağım. Evet, onun için savaşıacağım. Huysuzlandığında ya da beni deli ettiğinde bile. Bütün örtülere sarılıp horlasa bile. Bir erkeği üşüttüğünde bile. En kötü günlerinde bile onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Yani evet. Milyon kere evet."

"Siktir," diye fısıldıyor Oliver, gözleri nemden parlıyor. Başını eğerek dudaklarını

Sert bir öpücükle benimkini. Karşı koymadım. Neden direneyim ki? Bu adamı öpmek en sevdiğim şeylerden biri. "O kısım için sonuna kadar beklemen gerekiyordu!" Ridley, Oliver'ın diğer tarafından sesleniyor,

Gülüyorlar. Diğer herkes de gülüyor. Ailelerimiz biraz çılgındır. Onları bu yüzden çok seviyorum. Gürültülü ve çılgınlar ve birbirlerini şiddetle seviyorlar.

"Rahibin önünde de küfretmemen gerekiyor," diye mırıldanıyorum Oliver'ın dudaklarına karşı. Yine de umurumda bile değil. Bu bizim düşünümüz. Ne istersek yapabiliriz.

Oliver, "O zaman rahibin acele edip seni buradan çıkaracağım kısma gelmesi gerekiyor, kelebek," diye fısıldıyor. "Çünkü bu düşünün iyi kısmına gelmek çok uzun sürüyor."

"Benimle evlenmek işin iyi kısmı," diye hatırlatıyorum ona.

"İyi noktaya değindin." Kıkırdıyor ve geri çekilmeden önce beni tekrar öpüyor. Gözlerimin altındaki yaşları silmek için zaman harcıyor ve sonra yanağımı okşayarak bana gülümsüyor. "Seni seviyorum, Lucy Davis. Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar," diye tekrarlıyorum.

"Mutlu musun, kelebek?" Oliver saatler sonra soruyor, yatak odamızın ortasında durmuş geceye bakarken omzuma öpücükler konduruyor. Yarın balayına gidiyoruz ama bu gece evimizdeyiz. Evli bir çift olarak ilk gecemizi geçirmek istediğim yer burasıydı, bizim için inşa ettiği evde, ailesinin çalıştığı arazide, birlikte yaşlanmayı planladığımız yerde. Dünyanın başka hiçbir yerinde böyle bir yer yok.

"Çok mutluyum," diye fısıldıyorum. "Bu şimdye kadarki en güzel Noel."

"Öyle mi?" Gülümseyen yüzü bir yıldız denizinde bana geri yansıyor. Gözleri her birini utandıracak kadar parlıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, yüzümü ona dönüyorum. "Çok mutluyum Oliver. Beni mutlu ediyorsun."

"Güzel, çünkü seni uzun, çok uzun bir süre mutlu etmeye devam etmeyi planlıyorum kelebek. En az seksen yıl."

"Daha uzun," diyorum ve onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum. "Daha uzun istiyorum."

"Doksan yıl," diye homurdanıyor, ellerini kalçalarımın gömüyor. Ağzı benimkiyle buluşuyor, öpücüğü sahiplenici. "Yüz yıl."

"Daha uzun."

"Bunu yapabilirim," diyor alt dudağımı ısırarak. "Ama şu andan başlamaya ne dersin?" "Hemen şimdi, hmm?" Ellerimi sırtında gezdirip sıkı poposunu sıkıyorum. "İçinde ne var?"

Aklın var mı, kocacığım?"

"Siktir, bir daha söyle," diye homurdanıyor.

"Kocacığım," diye fısıldıyorum.

Dudaklarından kopmadan önce göğsünde bir hırıltı gümbürdüyor. Öpücüğü daha da sıcaklaşıyor, dokunuşu sahiplenmeyle dolu. "Tek bir kelimenin sikimi bu kadar sertleştireceğini hiç düşünmemiştim," diye mırıldanarak beni yatağa doğru itiyor. "Ama yanıldığımı kanıtladın bebeğim."

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum. "Belki de bu gece senin adın yerine onu haykırmalıyım."

"Oh, ikiniz de çılgık atacaksınız," diyor. "Sen bana bu elbiseyi yırtmadan nasıl çıkaracağımı söyler söylemez."

"Sakin elbisemi yırtayım deme," diye bağırarak ondan uzaklaşıyorum.

Başını aşağı eğiyor ve damarlarımı ihtiyaçla tutuşturan bir bakışla bana vuruyor. "Beni kışkırtma. Seni tekrar mutlu edebilmek için kızdırmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye homurdanarak bana doğru yaklaşıyor.

"Sakin buna cüret etme Oliver Goodson," diye tıslayarak hızlı adımlarla geri çekiliyorum. "Bu elbiseyi seviyorum."

"Ben de bu elbiseye bayıldım," diyor aç bir aslan gibi volta atarak. "İçinde yeterince malzeme olmamasına rağmen bir melek gibi görünüyorsun. Ama yerdeyken ve ben senin içindeyken daha da çok seveceğim. Çıkar şunu, kelebek."

"Otoriter."

"Çıkar şunu, Lucy."

"Yırtmayacağına söz verir misin?" Duvara çarparak soruyorum. "Ne kadar hızlı çıkarabileceğine bağlı."

"Çok hızlı değil. Beni çok fazla besliyorsun. Bugün beni içine sokmak için bir mucize gerekti."

"Noel olması iyi bir şey o zaman, ha?" Sırıttıyor, benden bir adımdan daha az bir mesafede duruyor. Bakışları vücudumu tarıyor, bacaklarımın beklentiyle titremesine neden oluyor. Sanırım ruhum da titriyor. "Artık hediyemi açmaya hazırım."

"Ben senin hediyen değilim,

Oliver." "Yüzüğümü mü takıyorsun?" "Evet."

"Bebeğimi mi taşıyorsun?"

"Evet."

"Benim için ıslandın mı?"

"Belki."

Gözlerini bana dikti.

"Evet," diyorum gülerek. Huysuz olduğu zamanları seviyorum.

"O zaman sen benim hediyemsin Lucy," diye homurdanıyor ve kravatını çıkarıp yatağın ucuna asıyor. "Bu dünyada yatağında çıtırçıplak, parmağında yüzüğüm, karnında bebeğimle seni becermekten daha çok istediğim tek bir şey bile yok."

"Noel Baba seni gelecek yıl yaramazlar listesine koyacak," diye fısıldıyorum.

Bana sırtarak yeleğini çıkarıyor ve gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuluyor. "Bebeğim, seninle tanıştığımдан beri yaramazlar listesindeyim. Elbiseyi çıkar."

Tartışmayı bırakıyorum. En başta neden tartıştığımдан bile emin değilim, çünkü söylediği hiçbir şey bana kötü bir zaman gibi gelmiyor. Aslında, cennet gibi geliyor.

Ben elbisemle oynarken, her şeyi bir arada tutan kopçaya ulaşmaya çalışırken, o yarık göz kapaklarının arasından beni izliyor.

Bana yardım etmek için öne çıktığında, "Yırtma," diyorum.

"Asla," diye söz veriyor. Elleri benimkilerden çok daha büyük olmasına rağmen tokayı saniyeler içinde açmayı başarıyor. Üst kısmı öne doğru düşerken sırtımdaki inci dizisi tenimde kayıyor.

Oliver göğüslerime bakarak, "Tanrım," diye mırıldandı. "Sütyen giymiyorsun."

"Hayır."

"K lot giyiyor musun?"

"Duruma göre değişir."

"Neyin  zerine?" diye soruyor, sanki beni tokatlamak mı yoksa yatağa atıp yemek mi istediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

"K lot tanımınıza göre," diyorum kıkırdayarak.

Adımı haykırıyor ve beni belimden yakalamaya  alışıyor.

Ulaşamayacağı bir yerde dans ediyorum, gülerek. "Bekle!  nce fermuarımı a malısın."

"Bunu bir daha asla giymeyeceksin, bebeğim. Çok fazla parçası var," diye mırıldanıyor ve eteğin fermuarını yokluyor. Yavaşça indiriyor, yırtılmamasına dikkat ediyor. Kı ımı gördüğü anda anlıyorum. Vücudu kaskatı kesiliyor, dudaklarından bir küfür dökülüyor. "Bu... Tanrım. Bu bir yay mı?"

"Belki." Elbiseden sıyrılıp ayaklarımın dibinde göllenmesine izin veriyorum. K lotum tamamen iki beyaz fiyonktan oluşuyor, biri merkezimin üzerinde, diğeri popomun üzerinde. İki ip onları yerinde tutuyor. Rahatsız edeceklerinden endişe ediyordum ama beni hiç rahatsız etmediler. Aksine, uçlarının bütün gün tenimde kaydığını hissetmek beni deli ediyordu.

Oliver sertçe yutkunuyor, gözlerinde bir orman yangını başlatacak kadar sıcaklıkla bana bakıyor.

"Onlar külot değil Lucy," diye fısıldıyor sonunda, sesi kısık.

"Biliyorum." Ona sırtıyorum. "Noel için paketimi açmak istediğini söylemiştin, ben de senin için bir fiyonk takmam gerektiğini düşündüm." Fiyonkların uçları aşağı yukarı dans etsin diye kalçalarını sallıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence zaten hamile olman iyi bir şey," diye homurdanıyor ve bana doğru hamle yapıyor.

Ciyaklayıp kaçmaya çalışıyorum ama o benden çok daha hızlı. Ben bir adım bile atamadan beni kollarının arasına aldı. Beni etrafında döndürmeden önce ereksiyonu sırtıma saplanıyor, ağzı ağzıma yapışıyor. Kahkahalarımı ve nefesimi  alıyor, beni ateşliyor.

K lotumun ona karşı hiç şansı yok. Daha beni yatağa yatırmadan, küçük bir çocuğun ambalaj k ğidini yırtıp atması gibi yırtıp atıyor. Yine de bana küçük bir  ocuk gibi bakmıyor. Beni yatağımıza yatırdığında, tamamen erkekti. Ateşli, a  ve çok yakışıklı.

"Bacaklarını a , kelebek," diye emrederek smokinini vücudundan sıyrıyor. Düğmeleri koparırken patlıyor, onları kurtarmak için çok sabırsız. Sert nefes alıyor, bana bakarken göğsü inip kalkıyor.

Ona baktığımda  rperiyorum. Dört yıl sonra bile, vücudu beni hala biraz zayıflatıyor. Mermerden oyulmuş, her parçası güzel. Güneşten kararmış tenini kaplayan kalın dövmeler, asla unutmak istemediğini söylediği hik yemizin parçalarını anlatıyor. Birbirimize sarıldığımızda üzerlerinde gezinmeyi seviyorum. Bana her zaman her birinin neyi temsil ettiğini söyler. Hikayemizi onun gözlerinden görmek... Bu dünyada beni sevmek şeklinden daha güzel bir şey yok.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor pantolonunun üzerinden ereksiyonunu avu layarak.

"Biliyorum!" Yatakta kıvranarak ağlıyorum. En son içime girdiğinden beri bir hafta geçti. Sadece sıırılsıklam değilim. Damlıyorum. *Ağrıyor.* "Sana ihtiya ım var, Oliver."

"Siktir." Hızla pantolonunu yırttı. Ereksiyonunu serbest bırakacak kadar    l r    lmez, üstüme çıktı ve yakıcı bir  p   kle ağzımı aldı.

Bacaklarımı beline dolayarak adını inliyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Seviyorum... Oh!" Beni sert bir hamleyle doldururken kıvranarak ağlıyorum.

Homurdanıyor ve hareketsiz kalıyor, her zaman yaptığı gibi o ilk itişin tadını çıkartıyor. Her nasılsa, hatta

Bu sefer daha iyi. Bana dokunmasının üzerinden bir hafta geçtiği için mi yoksa nihayet evlendiğimiz için mi bilmiyorum ama bu mükemmel. Belki de tüm bu Noel hediyesi olayında bir şeyler bulmuştur çünkü bu şimdiye kadarki en iyi hediye.

"Bu çok çabuk olacak, kelebek. Bir dahaki sefere bunu telafi edeceğim." Geri çekiliyor ve sonra ileri atılarak derinlere dalıyor.

Adını haykırıyorum, çoktan onun zevkine kapıldım. Çoktan ona kayboldum. Onunlayken fazla bir şey gerekmiyor. Dört yıldan sonra, beni birkaç dakika içinde oraya nasıl götüreceğini çok iyi biliyor. Kocam cömert bir adamdır. Her zaman önce benim gelmemi sağlar.

"Lucy," diye nefes alıyor, yüzümün her yerini öperek. "Benim kelebeğim. Karım."

"Evet," diye hıçkırıyorum, içimden huşu geçerken göbeğim sıkışıyor. Artık gerçekten evliyiz. Hayatımın geri kalanında her yönden onun olacağım... ve o da benim olacak. Beyaz şövalyem. Prensım. En iyi arkadaşım. *Kocam*.

"Tanrım, hatırladığımdan bile daha iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor, sanki uçurumdan düşmeden önce beni oraya götürmek için yarışmış gibi bana vuruyor. Aramıza uzanıp başparmağını klitorisime bastırdığında tam olarak bunu yaptığını anlıyorum.

"Oliver!" Bağırıyorum, ne kadar iyi hissettirdiğine hayret ediyorum. Sanki hamile kaldığımdan beri vücudumdaki her sinir ucu klitorisime bağlı. En ufak bir baskı beni bu boyuttan çıkarıp var olan tek şeyin bu güzel adam ve onun beni sevmek şekli olduğu bir boyuta sürüklüyor.

"Benim için gel, kelebeğim," diye fısıldıyor ve ağzımı bir başka derin öpücüğe boğuyor.

Emrine itaat etmekten başka bir şey yapamadan haykırıyorum. Orgazm içimden geçen bir dalga gibi beni vuruyor. Her yerimi süpürüyor ve beni saf mutluluk içinde yüzer halde bırakıyor.

Oliver adımı haykırıyor, beni uçurumun kenarına kadar takip ederken ritimsiz bir şekilde içime giriyor. Birbirimize sımsıkı kilitlenmişiz, birbirimize dolanmışız. Seslerimiz odanın içinde yankılanıyor. Mutluluktan uçarken bile onları duymak beni gülümsetiyor.

"Kahretsin, kelebek," diye inliyor, artçı şoklar ikimizi de sarsarken üzerimde titriyor.

"Seni seviyorum kocacığım," diye fısıldıyorum, ona tutunarak dışarı çıkıyoruz. Hâlâ içimde sertleşiyor. İçimden bir ses gecenin çoğunda da öyle olacağını söylüyor. Şikayet etmiyorum. Noel'imın geri kalanını tam da böyle geçirmek istiyorum.

"Şimdiye kadarki en iyi Noel hediyesi," diye fısıldıyor bir an sonra, onun da aynı şekilde hissettiğini bilmeme izin vererek.

"Ben senin hediyen değilim Oliver," diyorum, kendime rağmen gülerek. Henüz bilmiyor ama gerçek Noel hediyesi ikimizi de yaramazlar listesine sokacak. Muhtemelen sonsuza kadar. Yarın Maui'ye vardığımızda ona vermek için sabırsızlanıyorum.

"Hayır," diyor beni tatlı tatlı öperek. "Sen benim dünyamsın, kelebek."

"Oliver," diye fısıldıyorum, onun altında eriyorum. Her nasılsa, bu adam ruhumu kanatlandırmak için ne söyleyeceğini her zaman tam olarak biliyor. Dünyada beni onun gibi seven başka kimse yok. Dün babamı görmeye gittiğini biliyorum. Annem söyledi. Ne dediğini bilmiyorum ve ikisinin de bana söyleyeceğinden şüpheliyim ama kalbim onun sayesinde dolu. Mükemmel bir Noel düğünü istemiştim ve o bana bunu ve çok daha fazlasını verdi. Bana her şeyi verdi.

"Bu doğru," diyor burnunu benimkine sürterek. "Sen benim dünyamsın, Lucy Goodson. Sen ve kızımız."

"Oğlum."

Kıkırdıyor, dudakları dudaklarımı arıyor. "Hayır, kelebek. Noel Baba'dan tıpkı senin gibi gülen küçük bir kız istedim. Onu alacağımdan oldukça eminim."

Haklı olduğuna eminim.

Bunu ona söylediğimden falan değil.

"Ben de Noel Baba'dan bir şey istedim," diye fısıldıyorum, bacağımı kalçasından yukarı kaydırarak. "Öyle mi? Ne istedin bebeğim?"

"Sen."

Gözleri mutlulukla parlıyor. Sanırım ruhu da öyle.

Sonsöz

Oliver

Bir Yıl Sonra

"Baban burada çok fazla kalıyor," diye yakınıyorum Lucy'ye, odanın diğer ucundan ona ters ters bakarak. "Onun kendi evi yok mu?"

Lucy kıkırdıyor, başını sallıyor. Bu konudaki şikâyetlerimi beni tatmin edecek kadar ciddiye almıyor. Babası ne zaman burada olsa, kızımı gasp ediyor. Uyuyan dört aylık bir bebeği, onu geri vermeyi reddeden yetişkin bir adamdan almanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Çok zor.

"Ben ciddiym, kelebek."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor göğsüme bastırarak. Eğlence gözlerinde ve güzel yüzünde dans ediyor, onu içten dışa aydınlatıyor. Beni ciddiye almadığı için ona kızamıyorum bile. O kadar güzel ki.

Kollarımı beline doluyorum ve üzerine eğilip o tatlı dudaklarını öpüyorum. İç çekiyor ve onu tutmama izin vererek içimde eriyor. En azından babası aynı anda kızlarımdan sadece birini kucağına alabiliyor. Karıma ve kızıma aynı anda sarılırsa çok sinirlenirim.

Lyra'yı sadece beni kızdırmak için kullanıyor. Şey, bu ve onu seviyor. Ama çoğunlukla beni kızdırmak için.

O doğduğundan beri, o ve Lily burada çok zaman geçiriyorlar. Hatta çok uzakta olmayan bir ev bile aldılar. Annemle babam şehre her geldiklerinde onlara misafirhanelerden birini kullanmayı teklif ettiler ve her zaman bizimle kalabilirler, ancak kendi alanlarını istediler. Bunu çok takdir ediyorum. Karım onu boşaltırken çok gürültü yapıyor ve bunu mümkün olduğunca sık yapmamaya niyetim yok.

O daha fazla bebek istiyor ve ben de onun hayallerini gerçekleştirme görevindeyim. Doktoru birkaç ay önce izin verdiğinden beri tavşanlar gibi sevişiyoruz. Lyra küçük bir melek. Şimdiden gece boyunca uyuyor, bu da annesini tekrar hamile bırakmayı çok daha kolay hale getiriyor.

İlk iki ay ikimiz de pek uyumadık. Lyra ses çıkarır çıkarmaz keleşim uyandı. Ona milyonlarca kez onu kucağıma almamı söyledim ama o keleşimize sarılmayı çok seviyor. O harika bir anne. Hep onlarla kalktım. Karım keleşimizi beslerken ona sarılmak bana kendimi dünyanın en şanslı annesi gibi hissettiriyor.

Onlar benim dünyam. Artık karımı sevmenin mümkün olmadığını düşünüyordum... ve sonra izledim

Kızımızı dokuz ay boyunca taşıdı ve onu dünyaya getirmek için savaştı. Ona hayranlık duyuyorum. Bana göre o bir süper kahraman ve kimse beni bunun aksini düşünmeye ikna edemez. Onu mutlu etmek bir angarya değil. Hayatımın en güzel kısmı.

"Senin için bir şeyim var," diyor yüzünü boğazıma sokarak. "Öyle mi?"

Yine benim için fiyonkla mı sardın kelebek?"

"Ne? Hayır." Gülüyor, vücudu benimkine karşı titriyor. "Aklını çukurdan çıkar, Oliver.

Ailelerimiz burada ve sen zaten yaramazlar listesindesin."

Bize dikkat etmediklerinden emin olmak için oturma odasına bakıyorum. İlgilenmiyorlar. Grant bebeğimi, babam da annemi kucağına almış, Lily'yle ileri geri fısıldaşıyorlar.

Muhtemelen Grant ve babamı strese sokacak bir şeyin peşindeler. Her zaman onları strese sokacak bir şeyler yaparlar. Lucy genelde yardım eder. Yemin ederim, sırf bizi delirtmek için çılgınca fikirler üretiyorlar.

Hiçbirimiz şikâyet etmiyoruz. Kelebeğimi nasıl seveceğimi anne ve babamın birbirlerini nasıl sevdiklerini izleyerek öğrendim. Evlilik hakkında bildiğim her şeyi onlardan öğrendim. Ve bana öğrettikleri en büyük ders kelebeğimi mutlu etmek oldu. Beni strese sokmak için annelerimizle işbirliği yapmak onu mutlu ediyorsa, onu durdurmaya çalışmadan önce kendi dilimi yutacağım.

"Onlar meşgul," diye homurdanıyorum, ereksiyonumu karnına bastırarak. "Noel Baba da öyle. Noel'deyiz. İstedğim kadar edepsiz olabilirim. Noel Baba şu anda tüm dünyayı dolaşıp hediyeler dağıtıyor. Bizi izlemek için çok meşgul Lucy."

"Sen..." Yüzü buruşuyor ve sonra gözleri açılıyor. "Bunu ben neden düşünemedim?" diye mırıldanıyor ve beni kahkahalara boğuyor. Bana gözlerini deviriyor. "Bu konunun dışında. Ben senin Noel hediyen değilim."

"Sen her zaman benim Noel hediyemsin."

"Hayır. Sana bir şey aldım ve geri alamam, o yüzden bununla başa çıkmak zorundasın Oliver Goodson," diyor bana sırtarak.

"Bana sonra verirsin," diye homurdanarak onu mutfığa

çekiyorum. "Yedi buçuk ay kulağa nasıl geliyor?"

"Güzel. Harika. Hayran lanet...bekle." O kadar hızlı yürüyorum ki bana çarpıyor. Yüzüme döndüğümde kıkırdıyordu. "Sen...? Siktir, ne diyorsun...?"

"Hediyenizin yedi buçuk ay içinde burada olacağını mı? Evet." Kız

hamile. Vay anasını.

"Oliver!" diye bağırıyor onu kollarıma alıp salladığımda. Yine de gülüyor, gözlerinden mutluluk fışkırıyor. "Beni yere bırak, seni çılgın adam! Beni hasta edeceksin."

"Oh, kahretsin." Onu daireler çizerek döndürmeyi çabucak bıraktım. "Üzgünüm, kelebek. Tanrım." Alnımı onunkine yaslıyorum, biraz ağlayacakmışım gibi hissediyorum. "Bebeğimi doğuracaksın."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Mutlu Noeller, Oliver."

Onu öpüyorum, kalbim minnettarlık ve gururla dolup taşıyor. Ve aşkla. Tanrım, bu kadını seviyorum.

Lucy

Dört Yıl Sonra

"Onlar benim kızlarım," diye homurdanıyor Oliver babama, oturma odasının öbür ucundan ters ters bakarak. Noel ağacının ışıkları onu aydınlatıyor, savaşçı bir melek gibi parlıyor. Huysuzken neden bu kadar seksi olduğunu bilmiyorum ama öyle.

"Aynen öyle," diyor babam sırtarak. Altı aylık bebeğimiz onun kucağında, binlerce yeni oyuncuğundan birini çiğniyor. "Bu da demek oluyor ki onlar benim torunlarım. Dede olmak da onları istediğim gibi kucağıma alabileceğim anlamına geliyor."

"İşte yine başlıyoruz," diyor annem, bana kocaman gözlerle bakarak.

Yüz ifadesiyle kıkırdıyorum. Oliver ve babam bunu her Noel yaparlar. Sanki yılın bu bir ayında kızları en uzun süre kimin kucaklayacağını görmek için yarışıyorlar. Diğer her konuda gayet iyi anlaşıyorlar. Her zaman bana karşı takım oluyorlar! Hatta birlikte balık tutmaya bile gidiyorlar... ki bunun gölde sarhoş olup tekneyi çok hızlı sürmenin erkekçe bir kodu olduğuna eminim.

Babamla Oliver'ın bu kadar iyi geçinmeyi öğreneceklerini hiç hayal etmemiştim. Ama öyle oldu. Babam Oliver'a kendi oğlu gibi davranıyor. Oliver da babama kendi oğluna gösterdiği saygının aynısını gösteriyor. Birbirlerine o kadar çok benziyorlar ki, bu gerçek dışı. Özellikle de kızları söz konusu olduğunda.

Babamın sadece Oliver'ın kafasını patlatmak için her fırsatta onları tutmakta ısrar ettiğine ikna oldum. Kocamı delirtmekten çok fazla zevk alıyor. Oliver da en az babam kadar kötü! Her zaman onlardan birini kucağında taşıyor ya da babam içeri girmeden önce bebeği uyandırmak için çocuk odasına gizlice giriyor.

Babaları, büyükbabaları ve amcaları arasında Lyra ve Lexi'nin yürümeyi öğrenmeleri bir mucize. Hep birlikte olduğumuzda ayakları nadiren yere değiyor. Lena bu gidişle yürümeyi asla öğrenemeyebilir.

Üç yaşındaki Lexi, babasıyla dedesinin tartışmasını izlerken "Babam delirdi," diyor.

"Babam deli," diye fısıldıyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum.

"Büyükbabam da öyle," diyor

Lily. "Dey bof cwazy," diye

kıkırdıyor Lexi.

"Gerçekten öyleler," diye katılıyor Gracie, kızımınla birlikte gülerek.

Haksız değil. İkisi de deli. Kızlarımız için deli oluyorlar. Oliver inanılmaz bir

Babam da harika bir dededir. Trevor da öyle. Üç bebeğim de ne kadar sevildiklerini çok iyi biliyorlar. Oliver, Trevor ve babam bunu unutmalarına asla izin vermezler. Noel'de Oliver ve babam biraz daha çılgın oluyorlar.

Annem ve ben bunu asla kabul etmeyeceğiz ama onları bu yüzden daha da çok seviyoruz. "Ben hallederim," diyor Lyra, koltuktan kıpırdanarak.

"Aşağı," diyor Lexi, ablasını takip etmeye hevesli bir şekilde. Aralarında sadece bir yaş var ve her şeyi birlikte yapıyorlar. Bu beni çok mutlu ediyor! Lena ile aynı bağı paylaşamayacaklarından endişeleniyordum ama ona çok iyi ablalık yapıyorlar.

Trevor Lexi'yi ayağa kaldırır ve sabitlenene kadar onu tutar. Ayağa kalkar kalkmaz da ablasının peşinden gidiyor, dedesini ve babasını iyileştirmeye yardım etmeye can atıyor. Bunu yapabilecek biri varsa, o da benim kızlarımdır.

Babam ve Oliver'ın onlar için yapamayacağı hiçbir şey yok.

Lyra odanın ortasında durdu ve sehpadan bir hikâye kitabı aldı. Babam ve Oliver onun kendilerine doğru geldiğini fark edip tartışmayı bırakıyorlar.

"Merhaba tatlı meleğim," diyor Oliver, onun seviyesine inmek için çömelerek.

"Sen ve Gwampa bize kitap getirebilir misiniz?" Lyra kitabı Oliver'a uzatarak soruyor. Böylece o ve babam, Lena'yı kimin kucağına alacakları konusundaki tartışmalarını unutuyorlar.

Lexi onun önünde durup kollarını sessizce kucağına alınmak istercesine uzatınca babam Trevor'a bakarak, "Elbette alabiliriz," diyor. "Lena'yı alabilir misin?"

"Ver şu bebeği bana," diyor Trevor, zıplayarak ve ona doğru bir adım atarak. Onun kollarına girer girmez cıvıldıyor ve ona kocaman, dişlek bir gülümseme veriyor.

Babam Lexi'yi kucağına aldı. Oliver da aynı anda Lyra'yı kucağına alıyor.

Babam kucağında Lyra ile kanepeye babamın yanına yerleşirken annem ve ben kahkahalara boğuluyoruz. Lexi babamın kucağına sarılıyor, babam da kolunu onun beline doluyor. Trevor, Oliver'ın yanındaki kanepenin kenarına tünemiş, Lena'yı tutuyor.

"Kızlarınız birer dahi," diye fısıldıyor annem.

"Hı-hı," diye fısıldıyor Gracie.

Üçümüz birden kahkahalara boğulduk.

"Sessiz olun," diyor Oliver, gülümsemesini gizlemeye çalışarak başını üçümüze doğru sallıyor.

"Biz burada okumaya çalışıyoruz."

"Evet," dedi babam. "Okuyoruz." Üçümüz

sadece daha çok gülüyoruz.

Tanrım, bu çılgın adamlarla geçirdiğim Noellere bayılıyorum.

Eğer Noel için Kızaran Bir Gelin'i beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmayı unutmayın! Onlara çok minnettarım!

Babasına sahip çıkma görevindeki kıvrımlı bir kızın yer aldığı ekstra buharlı bir tatil romantizmi olan *Yaramaz Küçük Elf* ile yakında görüşmek üzere. Şimdi [ön sipariş](#) için mevcut. Bir alıntı için okumaya devam edin!

Tatil Çanları

EVLENME MEVSİMİ GELDİ!

En sevdiğiniz dokuz romantik yazar, size düğün çanları ve Noel neşesiyle dolu bir dünya sunmak için güçlerini birleştirdi!

Her kısa ve ateşli öykü, bolca ökseotu ve ateş başında sarılmalarla sonsuza dek mutlu bir yaşam vaat ediyor. Asıl soru şu: Sonunda yaramazlar listesine mi yoksa iyiler listesine mi gireceksiniz?

Poppy Parkes'tan Noel İçin [Tek İstedğim](#) Fern

Fraser'dan Noel Öpücükleri

Nichole Rose'dan Noel İçin [Kızaran Bir Gelin](#) MK

Moore'dan [Bir Tetikçinin Noel Dileği](#)

AJ Alexander'dan [Tüm Noellerim](#) Dee

Ellis'ten [Kızak Çamı](#) Bebek

[A Mountaintop Christmas](#) yazar Khloe

Summers [Married & Bright](#) yazar Frankie

Love [Merry Little Wedding](#) yazar Tarin

Lex

Bir sonraki favori instalove çiftinizi mi arıyorsunuz?

Instalove Kitap Kulübü'ne hoş geldiniz, burada her zaman instalove var! Ocak ayından itibaren, en sevdiğiniz instalove yazarlarından bazıları en sevdikleri instalove kitaplarını doğrudan gelen kutularınıza gönderecek! Her hafta öne çıkan yazarların ücretsiz kitaplarına ve bonus içeriklerine sahip olun, ayrıca yeni çıkan haberleri, hediyeleri ve daha fazlasını tek bir noktada bulun.

İlk altı yazarımızın bonus sahnelerine ve yepyeni, özel içeriklerine sahip olmak için hemen katılın.

Kulübe Katılın: <http://instalovebookclub.com>

Yaramaz Küçük Elf

Alıntı

"Tanrım," diye homurdanıyorum, elf kostümüyle soyunma odasından çıkan Georgia'ya bakıyorum. Başka birinin üzerinde bu şey gülünç görünür. Onun dolgun kıvrımlarında ise uygunsuz görünüyor.

Etek, yuvarlak kışını ancak örtecek kadar uzun. Göğüs uçları üst kısmın ince kumaşından görünüyor, göğüslerinin kabarıklığı üst kısımdan dışarı taşıyor. Kırmızı ve beyaz çoraplar bacaklarını kilometrelerce uzun gösteriyor.

O bu kıyafetle yanımda dururken geceyi atlatmamın imkanı yok. Sanırım o da bunu biliyor, küçük fingerdek. Gri gözleri odanın öbür ucunda benimkilerle buluşuyor, meydan okuma dolu. Bir kara kaşını kaldırıyor, sanki sessizce geri çekilmem için bana meydan okuyor.

Yapamam. Yapmayacağım. Onunla tanıştığımдан beri bu kızın fantezilerine mastürbasyon yapıyorum. Oynamak isterse, oynarım. Ama ben kazanmak için oynuyorum. Gecenin sonunda, bu küçük prenses benim olacak.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, eteği arkaya doğru uçuşacak şekilde dönerek. Beyaz dantelin parıltısı şehveti damarlarımda dolaştırıyor.

"Ben ne düşünüyorum?" Odada adımlarımı ona doğru atıyorum, onu soyunma odasına çekip burada ve şimdi çiğ çiğ sikmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Bence hazır olmadığın bir bela istiyorsun prenses."

"Öyle mi?" Başını geriye doğru eğiyor, gözlerinde başka bir meydan okuma parlıyor. "O zaman belki de tekrar bakmalısın çünkü ben hazır doğdum, Blaze." Bana doğru bir adım atıyor, o kadar yaklaşıyor ki nabzının boğazında attığını görebiliyorum. "Öyle miydin?"

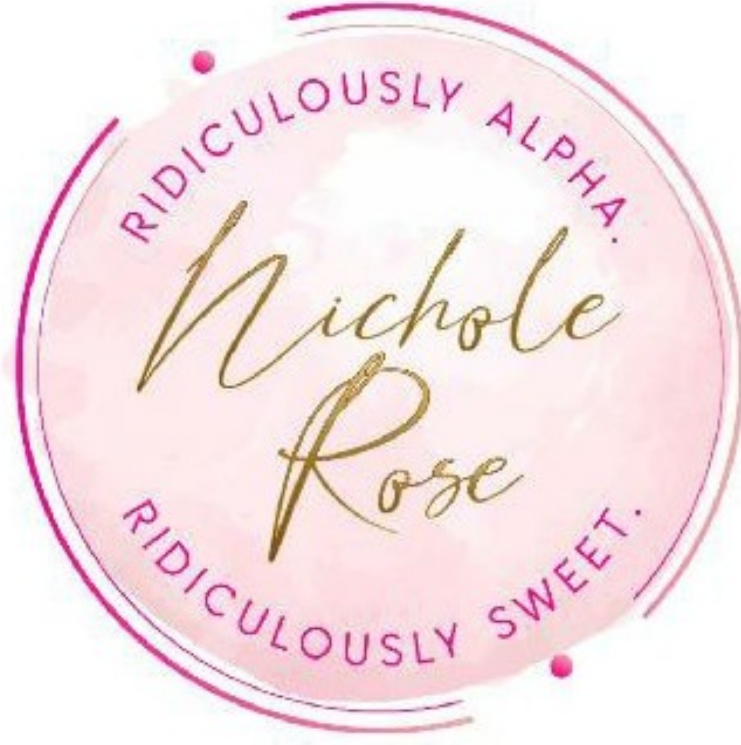
Onun için hazır mı doğdum? Tabii ki hayır. Ben onun *için* doğdum.

"Böyle devam edersen bütün parti benim için çılgılık attığını duyacak Georgia," diye kulağına hırıliyorum. "İstediğin bu mu? Herkesin çocuğumu senin içine soktuğumu duymasını mı?"

"Blaze," diye inliyor.

"Senin için baban, prenses. Söylemeye çalış," diyorum kulağını ısırarak. "Sonra çılgılık atacaksın."

Yaramaz Küçük Elf 15 Aralık'ta geliyor. thÖn sipariş mevcut!

Tüm yeni sürümlerden haberdar olmak ve Nichole Rose'dan özel ARC hediyeleri için [posta listesine kaydolun](#).

Nichole ve diğer okurlarla bağlantı kurmak ister misiniz? Facebook'ta [Nichole'un Kitap Güzelleri grubuna](#) katılın!

Ayrıca Mevcut

Alfa Serisi

[Komşu Alfa Babası Gizli](#)
[Alfa Patronu Alfa'nın Gizli](#)
[Bebeği Alfa Koruyucusu](#)
[Bir Alfa ile Randevusu Her](#)
[Alpha: Serinin Tamamı](#)

[Onun](#) **Gelini**
Serisi [Geleceğin](#)
Gelini [Çalınmış](#)
Gelini [Gizli Gelini](#)
[Kıvrımlı](#) **Gelini**
[Esir](#) **Gelini** [Kızaran](#)
[Gelini](#)
[Onun Gelini: Serinin Tamamı](#)

Bağımsız Başlıklar

[A Touch of Summer](#)
[Noel Mucizesi Siyah](#)
[Kadife](#)
[Easy Ride](#)
[Düşen Sert](#)
[Patron](#)
[Pantolonu](#)
[Tetikçi Tarafından Ele](#)
[Geçirilen Gizli](#)
[Saplantısı Kirli Çocuk](#)
[Wicked Saint](#)
[Model Davranışı](#)
[Fiziksel Bilim](#)
[Öğrenme Eğrisi](#)
[Yaramaz Küçük Elf \(yakında\) Melek](#)
[Öpücükleri \(yakında\)](#)

Sahiplenilmiş Seri

[Özgürlüğe Sahip](#)
[Çıkmak Rowan'a](#)
[Öğretmek](#)
[Caroline'a Sahip](#)
[Çıkmak](#)

[Kennedy'yi Öpmek Talep](#)
[Edildi: Tüm Seri](#)

Saatli Aşk Serisi

[Adore You](#)

[Hold You](#)

[Keep You](#)

[Protect You](#)

[Saatli Aşk: Tüm Seri](#)

Milyarderler Kulübü

[Milyarderin Büyük Cesaret Zayıflığı](#)

[Milyarderin Büyük Cesaret](#)

[Dileği Milyarderin Büyük Cesaret](#)

[Kadını](#)

[Milyarderin Büyük Cesur Savaşçısı \(yakında\)](#)

Tutunmak İçin Oynamak

[Sevimli](#)

[Turta Buz](#)

[Kırıcı Buz](#)

[Prensi](#)

İkinci Nesil

[Noel](#) Kalp Hırsız [için Kızaran](#)

[Bir Gelin](#) (Şubat'ta geliyor)

Nichole Rose Hakkında

Nichole Rose, Kirli Güney'de geçirdiği uzun bir sürenin ardından Batı Yakası'ndaki hayatına geri dönen bir kısa aşk romanı yazarıdır. Kitaplarında dik başlı, küstah kadınlar ve onları tüketen alfa erkekleri yer alıyor. Huysuz dedektiflerden tavırlı taşralı erkeklere, içgüdüsel aşklara ve abartılı açıklamalara kadar hiçbir şey sınır dışı değildir.

Nichole'un herkes için uygun, ateşli ve tatlı bir hikâyesi olduğundan emin olabilirsiniz. Aşık olmayı herkese uyan tek bir kutuya sığdırmaya çalışmadan da dünyanın yeterince çirkin olduğuna inanıyor.

Nichole yazmadığı zamanlarda kaliteli şaraptan, sevimli ayakkabılardan ve doğaüstü her şeyden hoşlanır. Hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği var ve dünyanın en gülünç kürk bebeklerinin gururlu annesi.

Nichole ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye [web sitesinden](#) veya [Facebook'ta](#) beğenerek ya da [Twitter](#) ve [Instagram](#)'da takip ederek ulaşabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.